

Marku

¹ Fillimi i Ungjillit të Jezu Krishtit, Birit të Perëndisë.
² Ashtu si është shkruar tek profetët: “Ja, unë po dërgoj lajmëtarin tim para fytyrës tënde, i cili do të përgatit udhën tënde përpara teje. ³ Ka një zë që bërtet në shkretëtirë: “Përgatitni udhën e Zotit, drejtoni shtigjet e tij””. ⁴ Gjoni erdhi në shkretëtirë duke pagëzuar dhe duke predikuar një pagëzim pendese për faljen e mëkateve. ⁵ Dhe gjithë vendi i Judës dhe ata nga Jeruzalemi shkonin tek ai, dhe pagëzoheshin të gjithë nga ai në lumin Jordan, duke rrëfyer mëkatet e tyre. ⁶ Por Gjoni ishte i veshur me lesh deveje, mbante një brez lëkure përreth ijëve dhe ushqej me karkaleca dhe me mjaltë të egër. ⁷ Ai predikonte duke thënë: “Pas meje po vjen një që është më i fortë se unë. Unë nuk jam i denjë as të ulem para tij për t’i zgjidhur lidhësat e sandaleve të tij. ⁸ Unë ju pagëzova me ujë, ndërsa ai do t’ju pagëzojë me Frymën e Shenjtë”. ⁹ Dhe ndodhi në ato ditë që Jezusi erdhi nga Nazareti i Galilesë dhe u pagëzua nga Gjoni në Jordan. ¹⁰ Dhe menjëherë, kur po dilte nga uji, pa se qiejtë po hapeshin dhe Fryma po zbriste mbi të si një pëllumb. ¹¹ Dhe një zë erdhi nga qielli: “Ti je Biri im i dashur në të cilin jam kënaqur. ¹² Fill pas kësaj, Fryma e Shenjtë e çoi në shkretëtirë; ¹³ dhe qëndroi në shkretëtirë dyzet ditë, i tunduar nga Satanai. Ishte bashkë me bishat dhe engjëjt i shërbenin. ¹⁴ Dhe mbasi e burgosën Gjonin, Jezusi erdhi në Galile duke predikuar ungjillin e mbretërisë së Perëndisë, ¹⁵ dhe duke thënë: “U mbush koha dhe mbretëria e Perëndisë është afër. Pendohuni dhe besoni ungjillin”. ¹⁶ Ndërsa po kalonte gjatë bregut të detit të

Galilesë, ai pa Simonin dhe Andrean, vëllanë e tij, të cilët po hidhnin rrjetën në det sepse ishin peshkatarë. ¹⁷ Dhe Jezusi u tha atyre: “Ndiqmëni dhe unë do t’ju bëj peshkatarë njerëzish”. ¹⁸ Dhe ata i lanë menjëherë rrjetat dhe e ndoqën. ¹⁹ Mbas eci edhe pak, pa Jakobin, birin e Zebedeut dhe Gjonin, vëllanë e tij, të cilët ndreqnin rrjetat e tyre në barkë. ²⁰ Dhe i thirri menjëherë; dhe ata e lanë atin e tyre Zebedeun në barkë me mëditësit dhe e ndoqën. ²¹ Pastaj hynë në Kapernaum dhe menjëherë, ditën e shtunë, ai hyri në sinagogë dhe i mësonte njerëzit. ²² Dhe njerëzit habiteshin nga doktrina e tij, sepse ai i mësonte si një që ka pushtet dhe jo si skribët. ²³ Atëherë në sinagogën e tyre ishte një njeri i pushtuar nga një frymë e ndyrë, i cili filloi të bërtasë, ²⁴ duke thënë: “Ç’ka midis nesh dhe teje, o Jezus Nazareas? A erdhe të na shkatërrosh? Unë e di kush je: I Shenjti i Perëndisë”. ²⁵ Por Jezusi e qortoi duke thënë: “Hesht dhe dil prej tij!”. ²⁶ Dhe fryma e ndyrë, mbasi e sfiliti, dhe duke lëshuar një britmë të madhe doli prej tij. ²⁷ Dhe të gjithë u mahnitën aq shumë sa pyesnin njeri tjetrin duke thënë: “Vallë ç’është kjo? Cfarë doktrinë e re qënka kjo? Ky i urdhëroka me autoritet edhe frymërat e ndyra, dhe ata i binden”. ²⁸ Dhe fama e tij u përhap menjëherë në mbarë krahinën përreth Galilesë. ²⁹ Sapo dolën nga sinagoga, erdhën në shtëpinë e Simonit dhe të Andreas, me Jakobin dhe Gjonin. ³⁰ Vjehrra e Simonit ishte në shtrat me ethe dhe ata menjëherë i folën për të. ³¹ Atëherë ai u afrua, e kapi për dore dhe e ngriti. Menjëherë ethet e lanë dhe ajo nisi t’u shërbejë. ³² Në mbrëmje, pas perëndimit të diellit, i prunë të gjithë të sëmurit dhe të idemonizuarit. ³³ Dhe gjithë qyteti ishte mbledhur përpara derës. ³⁴ Ai shëroi shumë, që lëngonin nga sëmundje të ndryshme, dhe dëboi shumë demonë; dhe nuk i lejoi demonët të

flasin, sepse ata e njihnin. ³⁵ Pastaj, të nesërmen në mëngjes, kur ende ishte shumë errët, Jezusi u ngrit, doli dhe shkoi në një vend të vetmuar dhe atje u lut. ³⁶ Dhe Simoni dhe ata që ishin me të e kërkonin. ³⁷ Dhe, kur e gjetën, i thanë: “Të gjithë po të kerkojnë!”. ³⁸ Dhe ai u tha atyre: “Lë të shkojmë në fshatrat e afërm që të predikoj edhe atje, sepse për këtë kam ardhur”. ³⁹ Dhe ai e përshkoi gjithë Galilenë duke predikuar nëpër sinagogat e tyre dhe duke dëbuar demonët. ⁴⁰ Dhe erdhi tek ai një lebroz i cili, duke iu lutur, ra në gjunj dhe i tha: “Po të duash, ti mund të më pastrosh”. ⁴¹ Dhe Jezusi, duke e mëshiruar, shtriu dorën, e preku dhe i tha: “Po, e dua, qofsh pastruar!”. ⁴² Dhe, posa tha këto, menjëherë lebra e la dhe u shërua. ⁴³ Pastaj, mbasi e paralajmëroi rreptësisht, menjëherë e largoi, ⁴⁴ duke i thënë: “Ruhu se i tregon gjë ndokujt, por shko, paraqitu te prifti dhe ofro për pastrimin tënd sa ka urdhëruar Moisiu, si dëshmi për ta”. ⁴⁵ Por ai, sapo doli, filloi ta shpallë dhe ta përhapë fort faktin, sa që Jezusi nuk mund të hynte më publikisht në qytet, por qëndronte përjashta nëpër vende të vetmuara; dhe nga çdo anë vinin tek ai.

2

¹ Pas disa ditësh, ai erdhi përsëri në Kapernaum dhe u muar vesh se ai gjendej në shtëpi; ² dhe menjëherë u mblodhën aq shumë njerëz, sa nuk gjeje më vend as përpara derës; dhe ai u predikonte Fjalën. ³ Atëherë i erdhën disa që i paraqitën një të paralizuar, që po e bartnin katër vetë. ⁴ Por, duke qenë se nuk mund t'i afroreshin për shkak të turmës, zbuluan çatinë në vendin ku ndodhej Jezusi dhe, mbasi hapën një vrimë, e lëshuan vigun mbi të cilin rrinte shtrirë i paralizuari. ⁵ Jezusi, kur pa besimin e tyre, i tha të paralizuarit: “O bir, mëkatet e

tua të janë falur!”. ⁶ Por aty po rrinin ulur disa shkribë, të cilët, në zemër të vet, po mendonin: ⁷ “Pse vallë ky po flet blasfemi. Kush mund të falë mëkatet, veç Perëndisë vetë?”. ⁸ Por Jezusi, i cili menjëherë kuptoi në frymën e vet se ata po i mendonin këto gjëra në veten e tyre, u tha atyre: “Pse i mendoni këto gjëra në zemrat tuaja? ⁹ Çfarë është më lehtë: t’i thuash të paralizuarit: “Mëkatet e tua të janë falur”, apo t’i thuash: “Çohu, merre vigun tënd dhe ec”? ¹⁰ Dhe tani, që ta dini se Biri i njeriut ka pushtet të falë mëkatët mbi dhe, ¹¹ unë po të them (i tha të paralizuarit): Çohu, merre vigun tënd dhe shko në shtëpinë tënde!”. ¹² Dhe ai u ngrit menjëherë, mori vigun e vet dhe doli përjashta në praninë e të gjithëve dhe kështu të gjithë u habitën dhe lëvduan Perëndinë duke thënë: “Një gjë të tillë s’e kemi parë kurrë!”. ¹³ Jezusi doli përsëri gjatë bregut të detit dhe gjithë turma erdhi tek ai dhe ai e mësonte. ¹⁴ Duke kaluar, pa Levin, birin e Alfeut, i cili qe ulur në vendin e tatimeve, dhe i tha: “Ndiqme!”. Ai u ngrit dhe e ndoqi. ¹⁵ Dhe ndodhi që, kur Jezusi ishte në tryezë në shtëpinë e Levit, shumë tagrambledhës dhe mëkatarë u ulën në tryezë me Jezusin dhe me dishepujt e tij; në fakt ishin shumë ata që e ndiqnin. ¹⁶ Atëherë skribët dhe farisenjtë, duke e parë se po hante me tagrambledhës dhe me mëkatarë, u thanë dishepujve të tij: “Qysh ha dhe pi ai bashkë me tagrambledhës e me mëkatarë?”. ¹⁷ Dhe Jezusi, kur e dëgjoi, u tha atyre: “Nuk janë të shëndoshet që kanë nevojë për mjekun, por të sëmurët; unë nuk erdha për të thirrur të drejtët, por mëkatarët për pendim. ¹⁸ Atëherë dishepujt e Gjonit dhe ata të farisenjve po agjëronin. Ata erdhen te Jezusi dhe i thanë: “Përse dishepujt e Gjonit dhe ata të farisenjve agjërojnë, kurse dishepujt e tu nuk agjërojnë?”. ¹⁹ Dhe Jezusi u përgjigj atyre: “Vallë a mund të agjërojnë dasmorët,

ndërsa dhëndri është me ta? Për sa kohë kanë më vete dhëndrin, nuk mund të agjërojnë! ²⁰ Por do të vijnë ditët kur do t'u merret dhëndri dhe atëhërë, në ato ditë, ata do të agjërojnë. ²¹ Askush nuk qep një copë stof të ri mbi një rrobe të vjetër, përndryshe copa e re e shkul gjithë arnesën dhe shqyerja bëhet më keq. ²² Po ashtu askush nuk shtie verë të re në kacekë të vjetër, përndryshe vera e re i prish kacekët, vera derdhet dhe kacekët shkojnë dëm; porse vera e re duhet shtënë në kacekë të rinj”. ²³ Por ndodhi që një ditë të shtunë ai po kalonte nëpër ara dhe dishepujt e tij, duke kaluar, filluan të këpusin kallinj. ²⁴ Dhe farisenjtë i thanë: “Shih, përse po bëjnë atë që nuk është e ligjshme ditën e shtunë?”. ²⁵ Por ai u tha atyre: “A nuk keni lexuar vallë ç'bëri Davidi, kur pati nevojë dhe kishte uri, ai dhe ç'qenë me të?”. ²⁶ Se si hyri ai në shtëpinë e Perëndisë në kohën e kryepriiftit Abiathar, dhe hëngri bukët e paraqitjes, të cilat nuk lejohet t'i hajë askush, përveç priiftërinjve, dhe u dha edhe atyre që qenë me të?”. ²⁷ Pastaj u tha atyre: “E shtuna është bërë për njeriun dhe jo njeriu për të shtunë. ²⁸ Prandaj Biri i njeriut është zot edhe i së shtunës”.

3

¹ Pastaj ai hyri përsëri në sinagogë dhe aty ishte një njeri që kishte një dorë të tharë. ² Dhe ata po e ruanin në se do ta shëronte në ditën e së shtunës, që pastaj ta paditnin. ³ Dhe ai i tha njeriut që e kishte dorën të tharë: “Çohu në mes të të gjithëve!”. ⁴ Dhe u tha atyre: “A është e lejueshme ditën e së shtunës të bësh të mirë apo të keqe, të shpëtosh një jetë apo ta vrasësh?”. Por ata heshtnin. ⁵ Atëherë ai, si i shikoi rreth e qark me zemërim, i hidhëruar për ngurtësinë e zemrës së tyre, i tha atij njeriu: “Shtrije dorën tënde!”. Ai e shtriu, dhe dora e

tij u shëndosh përsëri si tjetra. ⁶ Dhe farisenjtë dolën jashtë e menjëherë bënëin këshill bashkë me herodianët kundër tij, se si ta vrasin. ⁷ Por Jezusi me dishepujt e vet u tërhoq drejt detit; dhe një turmë e madhe nga Galilea i ndoqi; edhe nga Judea; ⁸ dhe nga Jeruzalemi, nga Idumea, nga përtej Jordanit; gjithashtu një turmë e madhe nga rrethinat Etiros dhe të Sidonit, kur dëgjoi gjërat e medha që ai bënte, erdhi tek ai. ⁹ Atëherë ai u tha dishepujve të tij të kenë gjithnjë gati një barkë, që populli mos e shtynte. ¹⁰ Sepse ai kishte shëruar shumë veta, të gjithë që kishin sëmundje dyndeshin rreth tij që ta preknin. ¹¹ Dhe frymërat e ndyrë, kur e shihnin, binin përmbys para tij dhe bërtitnin, duke thënë: “Ti je Biri i Perëndisë!”. ¹² Por ai i qortoi rreptësisht që të mos thonin se kush ishte ai. ¹³ Pastaj ai u ngjit në mal dhe thirri pranë vetes ata që deshi. Dhe ata erdhën tek ai. ¹⁴ Dhe ai i caktoi dymbëdhjetë që të rrinin me të dhe që mund t’i dërgonte të predikojnë, ¹⁵ dhe të kishin pushtet të shëronin sëmundjet dhe të dëbonin demonët. ¹⁶ Ata ishin: Simoni, të cilit ia vuri emrin Pjetër; ¹⁷ Jakobi, bir i Zebedeut, dhe Gjoni, vëllai i Jakobit, të cilave ua vuri emrin Boanerges, që do të thotë: “Bij të bubullimës”; ¹⁸ Andrea, Filipi, Bartolomeu, Mateu, Thomai, Jakobi i Alfeut, Tadeu, Simon Kananeasi, ¹⁹ dhe Juda Iskarioti, i cili më pas e tradhëtoi. ²⁰ Pastaj hynë në një shtëpi. Dhe u mblodh përsëri një turmë aq e madhe, sa që as bukë s’mund të hanin. ²¹ Dhe kur të afërmit e tij e morën vesh, shkuan ta marrin atë, sepse flitej: “Nuk është në vete”. ²² Kurse skribët, që kishin zbritur nga Jeruzalemi, thoshnin: “Ai e ka Beelzebubin dhe i dëbon demonët me princin e demonëve”. ²³ Por ai i thirri pranë vetes dhe u foli me anë të shëmbëlltyrave: “Si mund Satanai të dëbojë Satananë? ²⁴ Në qoftë se një mbretëri është përçarë

kundër vetvetes, ajo mbretëri nuk mund të qëndrojë. ²⁵ Dhe në qoftë se një shtëpi përçahet kundër vetvetes, ajo shtëpi nuk mund të qëndrojë. ²⁶ Kështu, në se Satanai ngrihet kundër vetvetes dhe është përçarë, nuk mbahet dot, por i erdhi fundi! ²⁷ Askush nuk mund të hyjë në shtëpinë e njeriut të fortë dhe t'ia grabitë pasuritë e tij, pa e lidhur më parë njeriun e fortë; vetëm atëherë mund t'ia plaçkitë shtëpinë. ²⁸ Në të vërtetë po ju them se bijve të njerëzve do t'u falet çfarëdo mëkat dhe çdo blasfemi që do të thonë; ²⁹ po për atë që do të blasfemojë kundër Frymës së Shenjtë nuk do të ketë falje përjetë; ai është fajtor për dënim të përjetshëm". ³⁰ Sepse ata thoshnin: "Ai ka një frymë të ndyrë!". ³¹ Ndërkaq erdhën vëllezërit e tij dhe e ëma dhe, si ndaluan përjashta, dërguan ta thërrasin. ³² Turma ishte ulur përreth tij; dhe i thanë: "Ja, nëna jote dhe vëllezërit e tu janë përjashta dhe po të kërkojnë". ³³ Por ai u përgjigj atyre duke thënë: "Kush është nëna ime, ose vëllezërit e mi?". ³⁴ Pastaj duke vështruar rreth e qark mbi ata që ishin ulur rreth tij, tha: "Ja nëna ime dhe vëllezërit e mi! ³⁵ Sepse kushdo që bën vullnetin e Perëndisë, ai është vëllai im, motra ime dhe nëna!"

4

¹ Pastaj nisi përsëri të mësojë në breg të detit; dhe rreth tij u mbledh një turmë aq e madhe, sa që ai hyri në barkë dhe rrinte ulur në det, ndërsa gjithë turma ishte në tokë pranë detit. ² Dhe ai u mësonte atyre shumë gjëra në shëmbëlltyra, dhe u thoshte atyre në mësimin e tij: ³ "Dëgjoni! Ja, doli mbjellësi të mbjellë. ⁴ Dhe ndodhi që kur hidhte farën, një pjesë e farës ra gjatë rrugës dhe zogjtë e qiellit erdhën dhe e hëngrën. ⁵ Një pjesë tjetër ra në gurishte, ku nuk kishte shumë dhe dhe mbiu menjëherë, sepse s'kishte një tokë të thellë. ⁶ Por,

kur doli dielli, u dogj; dhe me që nuk kishte rrënjë, u tha. ⁷ Një pjesë tjetër ra midis ferrave; ferrat u rritën, e mbyten dhe nuk dha fryt. ⁸ Një pjesë tjetër ra në tokë të mirë, dhe solli frut që rritej, dhe u zhvillua për të dhënë njëra tridhjetë, tjetra gjashtëdhjetë dhe tjetra njëqind”. ⁹ Pastaj ai u tha atyre: “Kush ka veshë për të dëgjuar, le të dëgjojë!”. ¹⁰ Tani kur ishte vetëm, ata që i rrinin përreth bashkë me të dymbëdhjetët e pyetën për shëmbëlltyrën. ¹¹ Dhe ai u tha atyre: “Juve u është dhënë të njihni misterin e mbretërisë së Perëndisë; kurse atyre që janë përjashta të gjitha këto jepen me shëmbëlltyra, ¹² që: “Duke parë, të shohin, por të mos vën re; edhe duke dëgjuar, të dëgjojnë, por të mos kuptojnë, se mos pendohen dhe mëkatet u falen””. ¹³ Pastaj u tha atyre: “Nuk e kuptoni këtë shëmbëlltyrë? Po atëhere si do t’i kuptoni të gjitha shëmbëlltyrat e tjera? ¹⁴ Mbjellësi mbjell fjalën. ¹⁵ Ata gjatë rrugës janë ata në të cilët mbillet fjala; por pasi e kanë dëgjuar atë, vjen menjëherë Satanai dhe ua heq fjalën e mbjellë në zemrat e tyre. ¹⁶ Po ashtu ata që e marrin farën mbi nje gurishte janë ata që, kur e kanë dëgjuar fjalën, e pranojnë menjëherë me gëzim; ¹⁷ por nuk kanë rrënjë në vetvete, dhe janë të përkohshëm; dhe kur vjen mundimi ose përndjekja për shkak të fjalës, skandalizohen menjëherë. ¹⁸ Ata përkundrazi të cilët e marrin farën midis ferrave, janë ata që e dëgjojnë fjalën, ¹⁹ por shqetësimet e kësaj bote, mashtrimet e pasurisë dhe lakmitë për gjëra të tjera që hynë, e mbyten fjalën dhe ajo bëhet e pafrytshme. ²⁰ Kurse ata që e morën farën në tokë të mirë, janë ata që e dëgjojnë fjalën, e pranojnë dhe japin fryt: një tridhjetë, tjetri gjashtëdhjetë dhe tjetri njëqind”. ²¹ Pastaj u tha atyre: “A merret vallë llamba për ta vënë nën babunë ose nën shtrat? A nuk vihet mbi dritëmbajtësen? ²² Sepse nuk ka asgjë të fshehtë që

të mos zbulohet, as kurrëgjë sekrete që të mos dalin në dritë. ²³ Kush ka veshë për të dëgjuar, le të dëgjojël!”
²⁴ Dhe u tha atyre: “Vini re atë që dëgjoni. Me atë masë që ju matni, do t’iu matet juve; edhe juve që dëgjoni do t’iu jepet edhe më. ²⁵ Sepse atij që ka, do t’i jepet, por atij që s’ka, do t’i merret edhe ajo që ka. ²⁶ Tha akoma: “Mbretëria e Perëndisë është si një njeri që hedh farën në dhe. ²⁷ Dhe natën dhe ditën, ndërsa ai fle dhe çohet, fara mbin dhe rritet, pa e ditur ai se si. ²⁸ Sepse dheu prodhon vetvetiu më parë kërcellin, pastaj kallirin, dhe më në fund kallirin plot me kokrra. ²⁹ Dhe kur fryti piqet, menjëherë korrësi i vë drapërin, sepse erdhi koha e korrjes. ³⁰ Edhe tha: Me se ta krahasojmë mbretërinë e Perëndisë? Ose me çfarë shëmbëlltyre ta paraqesim?
³¹ Ajo i ngjan farës së sinapit, që, kur është mbjellë në dhe, është më e vogla nga të gjitha farërat që janë mbi dhe; ³² por, pasi mbillet, rritet dhe bëhet më e madhe se të gjitha barishtet; dhe lëshon degë aq të mëdha, sa zogjtë e qiellit mund të gjejnë strehë nën hijen e saj”. ³³ Dhe me shumë shëmbëlltyra të tilla, u shpallte atyre fjalën, ashtu si ata ishin në gjendje ta kuptojnë. ³⁴ Dhe nuk u fliste atyre pa shëmbëlltyra, ndërsa dishepujve të tij, veçmas, u shpjegonte çdo gjë. ³⁵ Tani po atë ditë, si u ngrys, u tha atyre: “Kalojmë te bregu matanë! ³⁶ Dhe dishepujt, si e nisën popullin, e morrën me vete Jezusin, ashtu si ishte, në barkë. Me të ishin edhe disa barka të tjera të vogla. ³⁷ Ndërkaq shpërtheu një furtunë e madhe dhe valët përplaseshin mbi barkë aq shumë sa ajo po mbushej. ³⁸ Ai ndërkaq po flinte në kiç mbi një jastëk. Ata e zgjuan dhe i thanë: “Mësues, a nuk merakosesh që ne po marrim fund?”. ³⁹ Dhe ai si u zgjua, e qortoi erën dhe i foli detit: “Pusho dhe fashitu!”. Dhe era pushoi dhe u bë qetësi e madhe. ⁴⁰ Atëherë u tha atyre: “Pse jeni ju aq frikacakë?”

Vallë, si nuk keni besim?”. ⁴¹ Dhe ata i zuri një frikë e madhe dhe i thoshnin njëritjetrit: “Vallë, kush është ky, që po i binden edhe era edhe deti?”.

5

¹ Kështu arritën në bregun tjetër të detit, në krahinën e Gadarenasve. ² Dhe, sapo Jezusi zbriti nga barka, menjëherë i doli përpara nga varrezat një njeri i pushtuar nga një frymë e ndyrë, ³ i cili banonte në varreza dhe kurrkush s’kishte mundur ta lidhë, qoftë edhe me zinxhirë. ⁴ Shpesh herë, pra, e kishin lidhur me pranga e zinxhirë; por ai gjithnjë i thyente zinxhirët dhe i këpuste prangat; dhe kurrkush nuk e kishte bërë dot zap. ⁵ Vazhdimisht, natën dhe ditën, nëpër varre e mbi male, shkonte duke bërtitur dhe duke e rrahur veten me gurë. ⁶ Tani kur e pa Jezusin prej së largu, ai u turr dhe ra përmbys përpara tij, ⁷ dhe me një britmë të madhe tha: “Ç’ka ndërmjet mes nesh dhe teje, o Jezus, Bir i Perëndisë të shumë të lartit? Unë të përgjërohem në emrin e Perëndisë, mos më mundo!;”. ⁸ Sepse ai i kishte thënë: “Frymë e ndyrë, dil prej këtij njeriu!”. ⁹ Atëhere Jezusi e pyeti: “Cili është emri yt?”. Dhe ai u përgjigj duke thënë: “Unë quhem Legjion, sepse jemi shumë”. ¹⁰ Dhe i lutej me të madhe që ai të mos i përzinte nga ajo krahinë. ¹¹ Tani aty ishte, në brinjë të malit, një tufë e madhe derrash që kulloste. ¹² Atëhere gjithë demonët e lutën duke thënë: “Na dërgo në derrat, që të hymë në ta”. ¹³ Dhe Jezusi menjëherë u lejoi atyre; atëherë frymërat e ndyra mbasi dolën, hynë në derrat dhe tufa u hodh poshtë nga gremina në det; ishin afërsisht dymijë krerë, dhe u mbytën në det. ¹⁴ Atëherë ata që i kullotnin derrat ikën dhe e përhapën lajmin në qytet e nëpër fshatra; dhe njerëzit erdhën për të parë çfarë kishte ndodhur. ¹⁵ Kur erdhën te Jezusi,

panë të idemonizuarin ulur, të veshur dhe me mendje në rregull, atë që ishte idemonizuar nga Legjoni, dhe kishin frikë. ¹⁶ Dhe ata që e kishin parë ngjarjen u treguan atyre se çfarë i kishte ngjarë të idemonizuarit dhe çështjen e derrave. ¹⁷ Atëhere ata filluan t'i luten Jezusit që të largohej nga krahina e tyre. ¹⁸ Kur ai po hynte në barkë, ai që kishte qenë i idemonizuar i lutej që të mund të rrinte me të; ¹⁹ por Jezusi nuk e lejoj, madje i tha: “Shko në shtëpinë tënde, te të tut dhe u trego atyre çfarë gjërash të medha bëri Zoti dhe si pati mëshirë për ty”. ²⁰ Dhe ai shkoi dhe nisi të predikojë nëpër Dekapolis për të gjitha ato që i kishte bërë Jezusi; të gjithë u mrrekulluan. ²¹ Dhe kur Jezusi kaloi përsëri në bregun tjetër me barkë, një turmë e madhe u mbledh rreth tij; dhe ai qëndroj në breg të detit. ²² Atëhere erdhi një nga krerët e sinagogës, me emër Jair, që, kur e pa, i ra ndër këmbë, ²³ dhe ju lut me të madhe duke thënë: “Ime bijë është duke dhënë shpirt; eja, vëri duart mbi të që të shërohet dhe të jetojë!”. ²⁴ Dhe ai shkoi me të. Një turmë e madhe e ndiqte dhe shtyhej rreth tij. ²⁵ Tani një grua që kishte një fluks gjaku që prej dymbëdhjetë vjetësh ²⁶ dhe kishte vuajtur shumë nga ana e mjekëve të ndryshëm duke shpenzuar gjithë pasurinë e vet pa kurrfarë dobie, madje duke u bërë më keq, ²⁷ kur dëgjoi të flitej për Jezusin, u fut në turmë dhe pas shpinës preku rrobën e Jezusit, ²⁸ sepse thoshte: “Nëse vetëm ia prek rroben e tij, do të shërohem”. ²⁹ Dhe menjëherë rrjedha e gjakut iu ndal dhe ajo ndjeu në trupin e vet se u shërua nga ajo sëmundje. ³⁰ Por menjëherë Jezusi, duke e ndjerë në vete që një fuqi kishte dalë prej tij, u kthye midis turmës, tha: “Kush m'i preku rrobat? ³¹ Dhe dishepujt e vet i thanë: “A nuk po e sheh që turma po të shtyhet nga të gjitha anët dhe ti thua: “Kush më preku?”. ³² Por ai vështronte rreth e qark për të parë atë që bëri

këtë. ³³ Atëhere gruaja, plot frikë e duke u dridhur, duke ditur se ç'i kishte ndodhur, erdhi dhe i ra ndër këmbë dhe i tha gjithë të vërtetën. ³⁴ Dhe ai i tha: "Bijë, besimi yt të shëroi; shko në paqe dhe ji e shëruar nga sëmundja jote!". ³⁵ Ndërsa Jezusi ende po fliste, erdhën disa nga shtëpia e kryetarit të sinagogës duke thënë: "Jote bijë ka vdekur; pse e bezdis akoma Mësuesin?". ³⁶ Por Jezusi, sapo dëgjoi ç'u tha, i tha kryetarit të sinagogës: "Mos ki frikë, vetëm ki besim!". ³⁷ Dhe nuk lejoi që ta ndiqte kurrkush tjetër, përveç Pjetrit, Jakobit, dhe Gjonit, vëllait të Jakobit. ³⁸ Dhe mbasi arriti në shtëpinë e kryetarit të sinagogës, pa një rrëmujë të madhe dhe njerëz që qanin dhe ulërinin me të madhe. ³⁹ Hyri dhe u tha atyre: "Pse bërtitni e qani? Vajza nuk ka vdekur, por fle". ⁴⁰ Dhe ata e përqeshën, por ai, mbasi i nxori jashtë të gjithë, mori me vete atin dhe nënën e vajzës dhe ata që qenë me atë, dhe hyri atje ku dergjej vajza. ⁴¹ E mori, pra, për dore vajzën dhe i tha: "Talitha kumi", që e përkthyer do të thotë: "Vajzë, ty po të them: Çohu!". ⁴² Dhe menjëherë vajza u ngrit dhe filloi të ecë. Ajo ishte në fakt dymbëdhjetë vjeçe. Dhe ata u habitën me habi të madhe. ⁴³ Por ai urdhëroi rreptësisht që askush të mos e marrë vesh; pastaj urdhëroi që t'i japin vajzës të hajë.

6

¹ Pastaj doli prej andej dhe erdhi në vendlindjen e tij, dhe dishepujt e vet e ndiqnin. ² Dhe kur erdhi e shtuna, filloi t'i mësojë në sinagogë. Dhe shumë, kur e dëgjonin, habiteshin dhe thoshnin: "Nga i vijnë këtij këto? Vallë ç'dituri është kjo që i është dhënë? Dhe si kryhen këto vepra të mëdha nëpërmjet dorës së tij? ³ A s'është ky zdrukthëtar i biri Marisë, vëllai i Jakobit, i Josës, i Judës dhe i Simonit? Dhe nuk janë këtu midis nesh motrat

e tij?”. Dhe skandalizoheshin për shkak të tij. ⁴ Por Jezusi u tha atyre: “Asnjë profet s’është i përbuzur përveç në vendlindjen e tij, në farefisën e vet dhe në shtëpinë e vet”. ⁵ Dhe nuk mundi të kryejë aty asnjë vepër të pushtetshme, përveçse shëroi disa të lëngatë, duke vënë mbi ta duart. ⁶ Dhe çuditej për mosbesimin e tyre; dhe dilte nëpër fshatra përreth e i mësonte. ⁷ Pastaj ai i thirri te vetja të dymbëdhjetët dhe filloi t’i dërgojë dy nga dy; dhe u dha pushtet mbi frymët e ndyra. ⁸ Dhe i urdhëroi të mos marrin asgjë tjetër udhës, përveç një shkop vetëm: as trasta, as bukë, as denar në brez; ⁹ dhe të mbathin vetëm sandalet e të mos veshin dy palë tunika. ¹⁰ U tha akoma: “Kudo që të hyni në një shtëpi, rrini aty derisa të largoheni nga ai vend. ¹¹ Në qoftë se disa nuk ju presin dhe nuk ju dëgjojnë, kur të largoheni që andej, shkundni pluhurin nga këmbët tuaja si dëshmi kundër tyre. Në të vërtetë ju them se ditën e gjyqit Sodoma dhe Gomorra do të trajtohen me më shumë tolerancë se sa ai qytet”. ¹² Kështu ata shkuan dhe u predikonin njerëzve që të pendoheshin; ¹³ dhe dëbonin shumë demonë dhe vajosnin me vaj shumë të lëngatë dhe i shëronin. ¹⁴ Tani mbreti Herod dëgjoi të flitej për Jezusin, sepse emri i tij ishte bërë i njohur, dhe ai tha: “Ky Gjoni që pagëzonte u ngjall së vdekuri; prandaj në të po veprojnë pushtete çudibërëse”. ¹⁵ Disa të tjerë thonin: “Është Elia”; dhe disa të tjerë: “Është një profet, ose si një nga profetët”. ¹⁶ Por kur i dëgjoi Herodi të gjitha këto, tha: “Ky Gjoni, të cilit ia pata prerë kokën, u ngjall së vdekuri!”. ¹⁷ Në fakt Herodi vet kishte dhënë urdhër të arrestohej Gjoni dhe të mbahej i lidhur në burg për shkak të Herodiadës, gruas së Filipit, vëllait të tij, sepse e kishte marrë për grua. ¹⁸ Gjoni, pra, i thoshte Herodit: “Nuk është e lejueshme të kesh gruan e vëllait tënd!” ¹⁹ Dhe Herodiada e urrente dhe dëshironte

ta vriste, por nuk mundte. ²⁰ Herodi, pra, i druhej Gjonit, të cilin e dinte si njeri të drejtë dhe të shenjtë, dhe e mbronte; dhe, mbasi e dëgjonte, kryente shumë gjëra dhe e dëgjonte me dëshirë. ²¹ Por erdhi dita e volitshme dhe Herodi, për ditëlindjen e vet, shtroi një gosti për të mëdhenjtë e tij, për komandantët dhe për parinë e Galilesë. ²² Hyri vetë e bija e Herodiadës, kërceu dhe i pëlqeu Herodit e atyre që ishin bashkë me të në tryezë, atëherë mbreti i tha vajzës: “Më kërko ç’të duash dhe unë do të ta jap”. ²³ Dhe iu betua: “Gjithçka që të më kërkosh, do të ta jap, deri gjysmën e mbretërisë sime!”. ²⁴ Ajo doli dhe i tha s’ëmës: “Çfarë duhet t’i kërkoj?” Ajo u përgjigj: “Kokën e Gjon Pagëzorit!”. ²⁵ Ajo u kthye menjëherë te mbreti dhe i kërkoi me nxitim: “Unë dëshiroj që ti të më japësh menjëherë, mbi një pjatë, kokën e Gjon Pagëzorit”. ²⁶ Dhe mbreti, megjithëse u trishtua shumë nga kjo, nuk desh të refuzojë për shkak të betimit dhe për respekt të të ftuarve. ²⁷ Kështu mbreti dërgoi menjëherë një roje me urdhër që ti sillnin kokën e Gjonit. ²⁸ Dhe ky shkoi, ia preu kokën në burg, dhe e solli kokën e tij mbi një pjatë, ia dha vajzës dhe vajza ia dha s’ëmës. ²⁹ Kur dishepujt e Gjonit i dëgjuan këto, erdhën, morën trupin e tij dhe e vunë në varr. ³⁰ Tani apostujt u mbledhën tek Jezusi dhe i treguan të gjitha ato që kishin bërë dhe i kishin mësuar. ³¹ Dhe ai u tha atyre: “Ejani veçmas në një vend të vetmuar dhe pushoni pak”. Sepse njerëzit që vinin dhe shkonin ishin aq shumë, sa s’u dilte koha as për të ngrënë. ³² U nisën, pra, me një barkë drejt një vend të vetmuar e të mënjanuar. ³³ Porsa turma i pa që u nisën, dhe shumë veta e njohën; dhe nga të gjitha qytetet erdhën aty me këmbë dhe mbërritën përpara tyre; dhe u mbledhën rreth tij. ³⁴ Kur Jezusi doli nga barka, pa një turmë të madhe dhe iu dhimbs, sepse ishin si delet pa bari; dhe nisi t’u

mësojë shumë gjëra. ³⁵ Duke qenë se u bë vonë, dishepujt e tij iu afruan dhe i thanë: “Ky vend është i shkretë, dhe tashmë është vonë. ³⁶ Lejoi këta njerëz që të shkojnë në fushat dhe në fshatrat rreth e qark që të blejnë bukë, se s’kanë gjë për të ngrënë”. ³⁷ Por ai, duke iu përgjigjur, u tha atyre: “U jepni ju të hanë!” Ata i thanë: “A duhet të shkojmë ne të blejmë për dyqind denarë bukë dhe t’u japim të hanë?”. ³⁸ Dhe ai u tha atyre: “Sa bukë keni? Shkoni e shikoni”. Ata, mbasi shikuan, thanë: “Pesë bukë e dy peshq”. ³⁹ Atëherë ai i urdhëroi ata që t’i rregullojnë të gjithë, ulur në grupe, mbi barin e njomë. ⁴⁰ Kështu ata u ulën në grupe nga njëqind e nga pesëdhjetë. ⁴¹ Pastaj ai mori pesë bukët dhe dy peshqit, i ngriti sytë nga qielli, i bekoj; i theu bukët dhe ua dha dishepujve të vet, që t’ua shpërndanin atyre; ua ndau gjithashtu dy peshqit të gjithëve. ⁴² Të gjithë hëngrën sa u ngopën. ⁴³ Dhe mblodhën dymbëdhjetë shporta me copa buke dhe me mbetje peshku. ⁴⁴ Ata që hëngrën nga ato bukë ishin pesë mijë burra. ⁴⁵ Menjëherë Jezusi i detyroi dishepujt e vet të hyjnë në barkë dhe t’i prijnë në bregun tjetër drejt Betsaidas, derisa ai ta lejonte turmën. ⁴⁶ Sapo e lejoi, ai iu ngjit malit për t’u lutur. ⁴⁷ U ngrys, barka ishte në mes të detit dhe ai ishte i vetëm fare në tokë. ⁴⁸ Dhe kur i pa dishepujt që po mundoheshin duke vozitur, sepse era ishte kundër tyre, aty nga roja e katërt e natës, ai u nis drejt tyre duke ecur përmbi det dhe donte t’i kalonte. ⁴⁹ Por ata, kur e panë që po ecte mbi det, menduan se ishte një fantazmë dhe filluan të bërtasin, ⁵⁰ sepse e kishin parë të gjithë dhe ishin trembur; por ai menjëherë filloi të flasë me ta dhe tha: “Merrni zemër, jam unë, mos kini frikë!” ⁵¹ Pastaj hipi në barkë me ta dhe era pushoi; dhe ata mbetën jashtëzakonisht të habitur në veten e tyre dhe u mrekulluan, ⁵² sepse nuk e kishin kuptuar

ndodhinë e bukëve, sepse zemra e tyre ishte ngurtësuar. ⁵³ Mbasi kaluan, arritën në krahinën e Gjenasaretit dhe aty e lidhën barkën. ⁵⁴ Dhe kur dolën nga barka, njerëzit e njohën menjëherë ⁵⁵ dhe, duke përshkuar me vrap mbarë krahinën përreth, filluan të sjellin të sëmurë në vigje, kudo që dëgjonin se gjendej; ⁵⁶ dhe kudo ku ai vinte, në fshatra, në qytete a në lagje, njerëzit i vendosnin të lënguarit në sheshe dhe e lutnin që të paktën të mund të preknin cepin e rrobes së tij; dhe të gjithë ata që e preknin, shëroheshin.

7

¹ Atëherë rreth tij u mblodhën farisenjtë dhe disa skribë që kishin ardhur nga Jeruzalemi. ² Ata vunë re se disa nga dishepujt e tij po hanin bukë me duar të papastra, domethënë të palara, dhe i paditën. ³ Në fakt farisenjtë dhe të gjithë Judenjtë nuk hanë pa i larë më parë me shumë kujdes duart, duke iu përmbajtur traditës së pleqve; ⁴ dhe, kur kthehen nga tregu, nuk hanë pa u pastruar më parë. Ka shumë gjëra të tjera që ata duhet të respektojnë për shkak të traditës: larjen e kupave, të brokave, të enëve prej bakri dhe të shtretërve. ⁵ Pastaj farisenjtë dhe skribët e pyetën: “Përse dishepujt e tu nuk sillen sipas traditës së pleqve, por hanë bukë pa i larë duart?”. ⁶ Por ai duke u përgjigjur u tha atyre: “Mirë profetizoi Isaia për ju, hipokritë, siç është shkruar: “Ky popull me buzë më nderon, por zemra e tyre rri larg meje. ⁷ Por kot më bëjnë një kult, duke mësuar doktrina, të cilat janë porosi nga njerëzit”. ⁸ Duke lënë pas dore, pra, urdhërimin e Perëndisë, ju i përmbaheni traditës së njerëzve: larje brokash dhe kupash; dhe bëni shumë gjëra të tjera të ngjashme”. ⁹ U tha atyre akoma: “Ju jeni të shkathët për të anuluar urdhërimin e Perëndisë, për të

zbatuar traditën tuaj. ¹⁰ E në fakt Moisiu tha: “Ndero atin tënd dhe nënën tënde”, dhe: “Ai që mallkon atin ose nënën, të dënohet me vdekje”. ¹¹ Por ju thoni: “Në qoftë se dikush i thotë atit të vet ose nënës së vet: Gjithçka që mund të bëjë për ty është kurban, domethënë një ofertë Perëndisë”, ¹² nuk e lejoni atë të bëjë asgjë për atin e vet ose për nënën e vet, ¹³ duke e anuluar kështu fjalën e Perëndisë me traditën tuaj, që ju e keni trashëguar. Dhe ju po bëni shumë gjëra të tjera të ngjashme”. ¹⁴ Pastaj thirri gjithë turmën rreth vetes dhe i tha: “Më dëgjoni të gjithë dhe kuptoni: ¹⁵ Nuk ka asgjë jashtë njeriut që, duke hyrë në të, mund ta ndotë atë; përkundrazi janë ato gjëra që dalin prej tij që e ndotin. ¹⁶ Kush ka veshë për të dëgjuar, le të dëgjojë! ¹⁷ Më pas, kur ai u kthye në shtëpi, larg turmës, dishepujt e vet e pyetën për kuptimin e shëmbëlltyrës. ¹⁸ Dhe ai u tha atyre: “Edhe ju qënkeni kaq të pamend? A nuk e kuptoni se çdo gjë që nga jashtë hyn te njeriu nuk mund ta ndotë, ¹⁹ sepse nuk i hyn në zemër, por në bark, dhe pastaj jashtëqitet në gjiriz?”. Duke folur kështu, ai i deklaroi të pastra të gjitha ushqimet. ²⁰ Tha akoma: “Ajo që del nga njeriu, e bën atë të ndotur. ²¹ Sepse nga brenda, domethënë nga zemra e njeriut, dalin mendimet e mbrapshta, shkeljet e kurorës, kurvërimi, vrasjet, ²² vjedhjet, lakmitë, ligësitë, mashtrimet, pafytyrësia, smira, blasfemia, kryelartësia, budallallëku. ²³ Të gjitha këto të mbrapshta dalin nga brenda dhe e ndotin njeriut”. ²⁴ Pastaj u nis që andej dhe shkoi në krahinën e Tiros dhe të Sidonit; hyri në një shtëpi dhe donte që askush të mos e dinte, por nuk mundi të qëndrojë i fshehur. ²⁵ Në fakt një grua, vajza e së cilës kishte një frymë e ndyrë, duke dëgjuar për Jezusin, erdhi dhe u hodh para këmbëve të tij. ²⁶ Tani ajo grua ishte greke, me prejardhje sirofenikase; dhe iu lut që ta dëbonte

demonin nga e bija; ²⁷ por Jezusi i tha: “Lëri më parë fëmijët të ngopen, sepse nuk është mirë të merret buka e fëmijëve e t’u hidhet këlyshëve të qenve”. ²⁸ Por ajo u përgjigj dhe i tha: “Mirë po flet, o Zot, por edhe këlyshët nën tryezë hanë thërimet e fëmijëve!” ²⁹ Atëherë ai i tha: “Për këtë fjalën tënde, shko; demoni doli nga vajza jote!”. ³⁰ Dhe ajo, kur u kthye në shtëpinë e vet, e gjeti të bijën në shtrat, dhe demoni i kishte dalë. ³¹ Mbasi u nis përsëri nga krahina e Tiros dhe e Sidonit, Jezusi arriti te deti i Galilesë, në mes të krahinës së Dekapolit. ³² Dhe i paraqitën një të shurdhët që mezi fliste, dhe iu lutën t’i vërë duart mbi të. ³³ Si e mori veçmas, larg turmës, ia shtiu gishtrinjtë në vesh dhe mbasi e pështyu ia preku gjuhën. ³⁴ Pastaj i drejtoi sytë nga qielli, psherëtiu dhe i tha: “Effatha”, që do të thotë: “Hapu!”. ³⁵ Dhe menjëherë iu hapën veshët, iu zgjidh nyja e gjuhës dhe foli rrjedhshëm. ³⁶ Dhe Jezusi i urdhëroi ata që të mos i tregojnë askujt; por sa më tepër ua ndalonte, aq më tepër ata e përhapnin. ³⁷ Dhe, të habitur shumë, thonin: “Ai çdo gjë e ka bërë mirë: ai i bën që të shurdhët të dëgjojnë dhe memecët të flasin!”.

8

¹ Në ato ditë, duke qenë se u mbloodh një turmë shumë e madhe dhe s’kishin ç’të hanin, Jezusi i thirri dishepujt e vet dhe u tha atyre: ² “Kam mëshirë për këtë turmë, sepse u bënë tri ditë që po rri me mua, dhe nuk ka ç’të hajë. ³ Dhe po t’i nis të pa ngrënë në shtëpitë e tyre, do të mbeten udhës; disa prej tyre kanë ardhur që nga larg”. ⁴ Dhe dishepujt e tij iu përgjigjën: “Si do të mund t’i ngopte me bukë këta dikush, këtu në shkretëtirë?”. ⁵ Dhe ai i pyeti: “Sa bukë keni?”. Ata i thanë: “Shtatë”. ⁶ Atëherë ai e urdhëroi turmën të ulet për tokë; dhe mori të shtatë bukët, falënderoi, i theu dhe ua dha dishepujve

të vet që t'ia shpërndajnë turmës; dhe ata ia shpërndanë. ⁷ Kishin edhe disa peshq të vegjël; mbasi i bekoj, urdhëroi që edhe ata t'ia shpërndahen turmës. ⁸ Kështu ata hëngrën dhe u ngopën; dhe dishepujt çuan shtatë kosha me copat që tepruan. ⁹ Ata që hëngrën ishin rreth katër mijë veta; pastaj i lejoi. ¹⁰ Dhe menjëherë hypi në barkë me dishepujt e vet dhe shkoi në rrethinën e Dalmanutës. ¹¹ Atëherë erdhën farisenjtë dhe nisën të diskutojnë me të, duke i kërkuar një shenjë nga qielli për ta vënë në provë. ¹² Por ai, duke psherëtirë në frymë, tha: “Përse ky brez kërkon një shenjë? Në të vërtetë po ju them se këtij brezi nuk do t'ia jepet asnjë shenjë”. ¹³ Atëherë i la, hipi përsëri në barkë dhe kaloi në bregun tjetër. ¹⁴ Tani dishepujt kishin harruar të marrin bukë me vete, dhe në barkë s'kishin asgjë përveç një buke. ¹⁵ Dhe Jezusi i qortoi duke thënë: “Kini kujdes, ruhuni nga majaja e farisenjve dhe nga majaja e Herodit!”. ¹⁶ Por ata diskutonin midis tyre duke thënë: “Nuk kemi bukë”. ¹⁷ Jezusi e vuri re dhe u tha: “Përse diskutoni që s'keni bukë? Ende nuk po e kuptoni e nuk e merrni vesh? Ende e keni zemrën të ngurtë? ¹⁸ Keni sy dhe nuk shihni, keni veshë dhe nuk dëgjoni? Dhe nuk po mbani mend? ¹⁹ Kur ndava të pesë bukët për të pesë mijtë, sa kosha plot me copa mblodhët?”. Ata thanë: “Dymbëdhjetë”. ²⁰ “Po kur theva të shtatë bukët për të katër mijtët, sa shporta plot me bukë mblodhët?”. Dhe ata thanë: “Shtatë”. ²¹ Dhe ai u tha atyre: “Po si, ende nuk po kuptoni?”. ²² Pastaj arriti në Betsaida; dhe i prunë një të verbër e iu lutën ta prekte. ²³ Atëherë e mori për dore të verbërin, e nxori jashtë fshatit dhe, pasi i pështyu në sy dhe vuri duart mbi të, e pyeti nëse shihte gjë. ²⁴ Dhe ai, duke hapur sytë, tha: “Po shoh njerëz si pemë që ecin”. ²⁵ Atëherë Jezusi i vuri përsëri duart mbi sytë dhe e bëri të shikojë lart; dhe

atij iu kthye të parit dhe shikonte qartë gjithçka. ²⁶ Dhe Jezusi e nisi të shkojë në shtëpinë e tij duke i thënë: “Mos hyr në fshat dhe mos ia trego askujt në fshat”. ²⁷ Pastaj Jezusi shkoi bashkë me dishepujt e vet ndër fshatrat e Cesaresë së Filipit; dhe gjatë rrugës i pyeti dishepujt e vet duke u thënë atyre: “Kush thonë njerëzit se jam unë?”. ²⁸ Ata u përgjigjën: “Disa Gjon Pagëzori, të tjerë Elia, dhe të tjerë një nga profetët”. ²⁹ Dhe ai u tha atyre: “Po ju, kush thoni se jam?”. Dhe Pjetri, duke iu përgjigjur i tha: “Ti je Krishti”. ³⁰ Atëherë ai i urdhëroi rreptësisht që të mos i tregojnë askujt për të. ³¹ Pastaj nisi t’u mësojë atyre se Birit të njeriut i duhet të vuajë shumë gjëra, do të hidhet poshtë nga pleqtë, nga krerët e priftërinjve dhe nga skribët; se do të vritet dhe pas tri ditësh do të ringjallet. ³² Dhe ai i tha këto gjëra haptas. Atëherë Pjetri e mori mënjane dhe filloi ta qortojë. ³³ Por ai u kthye, shikoi dishepujt e vet dhe e qortoi Pjetrin, duke thënë: “Largohu nga unë, Satana, se ti nuk ke shqisën për gjërat e Perëndisë, por për gjërat e njerëzve!”. ³⁴ Pastaj e thirri pranë vetes turmën me dishepujt e vet dhe iu tha: “Kushdo që don të vijë pas meje, të mohojë vetveten, të marrë kryqin e vet dhe të më ndjekë, ³⁵ sepse ai që don të shpëtojë jetën e vet, do ta humbasë; por ai që do të humbasë jetën e vet për hirin tim e për ungjillin, do të shpëtojë. ³⁶ Ç’doi do të ketë njeriu të fitojë gjithë botën, nëse më pas do të humbë shpirtin e vet? ³⁷ Ose çfarë mund të japë njeriu në shkëmbim të shpirtit të vet? ³⁸ Sepse kujtdo që do t’i vijë turp për mua dhe për fjalët e mia në mes të këtij brezi kurorëshkelës dhe mëkatar, për atë do t’i vijë turp edhe Birit të njeriut, kur të arrijë në lavdinë e Atit të vet, me engjëjt e shenjtë”.

9

¹ Pastaj u tha atyre: “Në të vërtetë ju them se midis jush që jeni këtu ka disa që nuk do ta shijojnë vdekjen para se të shohin të vijë me fuqi mbretëria e Perëndisë”.

² Mbas gjashtë ditësh Jezusi mori me vete Pjetrin, Jakobin e Gjonin dhe i çoi në vetmi, vetëm ata, mbi një mal të lartë; dhe u shpërfytyrua përpara tyre. ³ Dhe rrobat e tij u bënë të shndritshme dhe krejt të bardha, si bora, më të bardha nga sa nuk mund t’i zbardhojë asnjë rrobalarës mbi tokë.

⁴ Dhe atyre iu shfaqën Elia me Moisiun, që po bisedonin me Jezusin. ⁵ Atëherë Pjetri e mori fjalën dhe i tha Jezusit: “Mësues, për ne është mirë të jemi këtu; bëjmë, pra, tri çadra: një për ty, një për Moisiun dhe një për Elian!”.

⁶ Në fakt ai nuk dinte çfarë thoshte, sepse ata ishin të trembur. ⁷ Pastaj erdhi një re dhe i mbuloi me hijen e vet; dhe nga reja doli një zë që tha: “Ky është Biri im i dashur; dëgjojeni!”. ⁸ Dhe menjëherë ata shikuan rreth e qark, por nuk panë më asnjëri, përveçse Jezusi fill i vetëm me ta. ⁹ Tani kur po zbrisnin nga mali, Jezusi i urdhëroi të mos i tregojnë askujt gjërat që kishin parë, derisa i Biri i njeriut të ringjallej prej së vdekuri. ¹⁰ Ata e mbajtën porosinë dhe diskutonin mes tyre se ç’do të thoshte të ringjallesh prej së vdekuri. ¹¹ Pastaj e pyetën duke thënë: “Përse skribët thonë se më parë duhet të vijë Elia?”. ¹² Dhe ai, duke u përgjigjur, u tha atyre: “Elia me të vërtetë duhet të vijë më parë dhe të rivendosë çdo gjë; por, ashtu siç është shkruar për Birin e njeriut, ai duhet të vuajë shumë gjëra dhe të përçmohet. ¹³ Por unë po ju them se Elia erdhi dhe me të bënë ç’deshën, ashtu siç është shkruar për të”. ¹⁴ Mbasi u kthye te dishepujt, pa një turmë të madhe rreth tyre dhe disa skribë që po grindeshin me ta. ¹⁵ Dhe menjëherë e gjithë turma, kur e pa, u habit dhe erdhi me vrap për ta përshëndetur. ¹⁶ Atëherë ai i

pyeti skribët: “Për çfarë po diskutoni me ta?”. ¹⁷ Dhe dikush nga turma, duke u përgjigjur, tha: “Mësues, të prura djalin tim që ka një frymë memece, ¹⁸ dhe e kap kudo, e përplas dhe ai shkumon, kërcëllon dhëmbët dhe i ngrijnë gjymtyrët. Dhe u thashë dishepujve të tu ta dëbojnë, por ata s’e bënë dot. ¹⁹ Dhe ai duke u përgjigjur tha: “O brez që s’beson, deri kur do të jem me ju? Deri kur do t’ju duroj? Ma sillni këtu!”. ²⁰ Dhe ata ia prunë. Por, sapo e pa, fryma e përplasi me forcë dhe fëmija, që kishte rënë përtokë, rrokullisej duke shkumuar. ²¹ Dhe Jezusi e pyeti babanë e atij: “Sa kohë ka që i ndodh kështu?”. Dhe ai tha: “Që në fëmijëri. ²² Shpesh e ka hedhur në zjarr dhe në ujë për ta shkatërruar por, nëse mund të bësh diçka, ki mëshirë për ne dhe na ndihmo!”. ²³ Dhe Jezusi i tha: “Nëse ti mund të besosh, çdo gjë është e mundshme për atë që beson”. ²⁴ Menjëherë babai i fëmijës, duke bërëtitur me lot, tha: “Unë besoj, o Zot, ndihmo mosbesimin tim”. ²⁵ Atëherë Jezusi, duke parë se po vinte turma me vrap, e qortoi frymën e ndyrë duke thënë: “O frymë memece dhe e shurdhët, unë po të urdhëroj, dil prej tij dhe mos hyr më kurrë tek ai!”. ²⁶ Dhe demoni, duke bërëtitur dhe duke e sfilatur fort, doli prej tij. Dhe fëmija mbeti si i vdekur, saqë shumë njerëz thoshin: “Ka vdekur”. ²⁷ Por Jezusi e zuri për dore, e ngriti dhe ai u çua në këmbë. ²⁸ Kur Jezusi hyri në shtëpi, dishepujt e vet e pyetën veçmas: “Përse ne nuk mundëm ta dëbojmë?”. ²⁹ dhe ai u tha atyre: “Ky lloj frymërash nuk mund të dëbohet ndryshe, përveç, se me lutje dhe agjërim”. ³⁰ Mbasi u nisën prej andej, kaluan nëpër Galile; dhe ai nuk donte që ta merrte vesh njeri. ³¹ Ai, në fakt, i mësonte dishepujt e vet dhe u thoshte atyre: “Së shpejti Biri i njeriut do të dorëzohet në duart e njerëzve dhe ata do ta vrasin; dhe, pasi të jetë vrasë, ai do të ringjallet ditën e tretë”. ³² Por ata nuk i kuptonin

këto fjalë dhe kishin frikë ta pyesnin. ³³ Dhe arritën në Kapernaum; dhe kur hyri në shtëpi, i pyeti: “Për çfarë diskutonit ndërmjet jush rrugës?”. ³⁴ Dhe ata heshtën, sepse rrugës kishin diskutuar se cili ndër ta ishte më i madhi. ³⁵ Atëherë ai u ul, i thirri të dymbëdhjetët dhe u tha atyre: “Nëse dikush don të jetë i pari, le të bëhet i fundit i të gjithëve dhe shërbëtori i të gjithëve”. ³⁶ Dhe mori një fëmijë të vogël dhe e vuri në mes të tyre; pastaj e mori në krahë dhe u tha atyre: ³⁷ “Cilido që pranon një nga këta fëmijë në emrin tim, më pranon mua; dhe kushdo që më pranon mua, nuk më pranon mua, por atë që më ka dërguar” ³⁸ Atëherë Gjoni mori fjalën dhe i tha: “Mësues, ne pamë një njeri që nuk na ndjek, që i dëbonte demonët në emrin tënd dhe ia ndaluam sepse ai nuk na ndjek”. ³⁹ Por Jezusi tha: “Mos ia ndaloni, sepse s’ka njeri që mund të bëjë një vepër të fuqishme në emrin tim, dhe fill pas kësaj të flasë keq për mua. ⁴⁰ Sepse kush nuk është kundër nesh, është me ne. ⁴¹ Në fakt, kushdo që do t’ju japë të pini një gotë ujë në emrin tim, sepse jeni të Krishtit, në të vërtetë po ju them se me siguri nuk do ta humbasë shpërblimin e vet”. ⁴² “Dhe kush do të skandalizojë një nga këta të vegjël që besojnë në mua, do të ishte më mirë për të t’i varet në qafë një gur mulliri dhe të hidhet në det. ⁴³ Tani nëse dora jote të skandalizon për mëkat, preje; është më mirë për ty të hysh dorëcung në jetë, sesa të kesh dy duar dhe të shkosh në Gehena, në zjarrin e pashueshëm, ⁴⁴ atje ku krimbi i tyre nuk vdes dhe zja-rrri nuk fiket. ⁴⁵ Dhe nëse këmba jote të skandalizon për mëkat, preje; është më mirë për ty të hysh i çalë në jetë, se sa të kesh dy këmbë dhe të të hedhin në Gehena, në zjarrin e pashueshëm, ⁴⁶ atje ku krimbi i tyre nuk vdes dhe zjarri nuk fiket. ⁴⁷ Dhe nëse syri yt të skandalizon për mëkat, nxirre; është më mirë për ty të hysh me një

sy në jetë sesa të kesh dy sy dhe të të hedhin në Gehenën e zjarrit, ⁴⁸ atje ku krimbi i tyre nuk vdes dhe zja-rrri nuk fiket. ⁴⁹ Sepse gjithkush duhet të kripet me zjarr, dhe çdo fli duhet të kripet me kripë. ⁵⁰ Kripa është e mirë, por nëse kripa bëhet e amësht, me se do t'i jepni shijen? Kini kripë në vetvete dhe jetoni në paqe njëri me tjetrin!”.

10

¹ Mbasi u nis prej andej, Jezusi shkoi në krahinën e Judesë gjatë Jordanit dhe përsëri u mbledhën rreth tij turma; ai përsëri filloi t'i mësojë, siç e kishte zakon. ² Dhe farisenjtë, për ta vënë në provë, e pyetën: “A është e ligjshme që burri ta lë gruan?”. ³ Dhe ai, duke u përgjigjur, u tha atyre: “Çfarë ju ka urdhëruar Moisiu?”. ⁴ Ata thanë: “Moisiu ka lejuar të shkruhet letra e shkurorëzimit dhe ta lësh gruan”. ⁵ Dhe Jezusi, duke u përgjigjur, u tha atyre: “Për shkak të ngurtësisë së zemrës suaj ai e shkroi atë rregull; ⁶ por në fillim të krijimit, Perëndia i bëri mashkull e femër. ⁷ Për këtë arsye njeriu do ta braktisë babanë e tij dhe nënën e tij dhe do të bashkohet me gruan e tij; ⁸ dhe të dy do të jenë një mish i vetëm; kështu nuk janë më dy, por një mish i vetëm. ⁹ Prandaj njeriu të mos ndajë atë që Perëndia e ka bashkuar!”. ¹⁰ Dhe në shtëpi dishepujt e vet e pyetën përsëri për këtë çështje. ¹¹ Atëherë ai u tha atyre: “Ai që lë gruan e vet dhe martohet me një tjetër, shkel kurorën me të. ¹² Po ashtu, nëse gruaja lë burrin e vet dhe martohet me një tjetër, shkel kurorën. ¹³ Atëherë i prunë disa fëmijë të vegjël që ai t'i prekte ata; por dishepujt i qortonin ata që i prunë. ¹⁴ Kur Jezusi e pa këtë, i indinjuar, u tha atyre: “I lini fëmijët e vegjël të vijnë tek unë dhe mos i pengoni, sepse e tyre është mbretëria e Perëndisë. ¹⁵ Në të vërtetë po ju them se kushdo që nuk e pranon mbretërinë e Perëndisë si një fëmijë i vogël, nuk

do të hyjë në të”. ¹⁶ Dhe, si i mori në krahë, i bekoji duke vënë duart mbi ta. ¹⁷ Tani kur po bëhej gati për rrugë, i doli përpara dikush me vrap; u gjunjëzua para tij dhe e pyeti: “Mësues i mirë, çfarë duhet të bëj që të trashëgoj jetën e përjetshme?”. ¹⁸ Dhe Jezusi i tha: “Përse më quan i mirë? Askush nuk është i mirë, përveç një të vetmi, domethënë Perëndisë. ¹⁹ Ti i njeh urdhërimet: “Mos shkel kurorën. Mos vrit. Mos vidh. Mos bëj dëshmi të rreme. Mos mashtro. Ndero atin tënd dhe nënën tënde””. ²⁰ Dhe ai, duke iu përgjigjur, i tha: “Mësues, të gjitha këto i kam zbatuar që në fëmijërinë time”. ²¹ Atëherë Jezusi e vështroi në fytyrë, ndjeu dashuri për të dhe i tha: “Një gjë të mungon; shko, shit të gjitha ato që ke dhe jepua të varfërve dhe do të kesh një thesar në qiell; pastaj eja, merre kryqin tënd dhe më ndiq”. ²² Por ai u trishtua për këto fjalë dhe u largua me keqardhje, sepse kishte shumë pasuri. ²³ Atëherë Jezusi, mbasi e hodhi vështrimin përreth, u tha dishepujve të vet: “Sa vështirë është për ata që kanë pasuri të hyjnë në mbretërinë e Perëndisë!”. ²⁴ Dishepujt u habitën shumë nga këto fjalë të tij. Por Jezusi foli përsëri dhe u tha atyre: “O bij, sa e vështirë është që të hyjnë në mbretërinë e Perëndisë ata që mbështeten te pasuria. ²⁵ Është më e lehtë që një deve të kalojë nëpër vrimën e një gjilpëre, se sa të hyjë një i pasur në mbretërinë e Perëndisë”. ²⁶ Dhe ata u çuditën edhe më tepër dhe i thoshin njëri-tjetrit: “Atëherë kush vallë mund të shpëtohet?”. ²⁷ Por Jezusi, duke i ngulur sytë mbi ta, u tha: “Kjo për njerëzit është e pamundur, por jo për Perëndinë, sepse gjithçka është e mundur për Perëndinë”. ²⁸ Atëherë Pjetri e mori fjalën dhe tha: “Ja, ne lamë çdo gjë dhe të kemi ndjekur”. ²⁹ Jezusi, duke u përgjigjur, tha: “Në të vërtetë po ju them që nuk ka asnjëri që të ketë lënë shtëpinë, a vëllezërit

a motrat, a atin, a nënën, a fëmijët ose arat për hirin tim dhe për ungjillin, ³⁰ që të mos marrë tani, në këtë kohë, njëqindfish shtëpi, vëllezër, motra, nëna, fëmijë e ara, së bashku me përndjekje, dhe në botën e ardhshme, jeta e përjetshme. ³¹ Por shumë të parë do të jenë të fundit dhe shumë të fundit do të jenë të parët”. ³² Ata ishin në udhëtim për t’u ngjitur në Jeruzalem, dhe Jezusi i paraprinte. Dhe ata ishin të tronditur dhe e ndiqnin me ndrojtje. Dhe ai i mblodhi përsëri të dymbëdhjetët mënjanë dhe nisi t’u thotë çfarë do t’i ndodhte: ³³ “Ja, ne po ngjitemi në Jeruzalem dhe Biri i njeriut do t’u dorëzohet krerëve të priftërinjve dhe skribëve; dhe ata do ta dënojnë me vdekje dhe do ta dorëzojnë në duar të paganëve, ³⁴ të cilët do ta tallin, do ta fshikullojnë, do ta pështyjnë dhe do ta vrasin, por ai, ditën e tretë, do të ringjallet”. ³⁵ Atëherë Jakobi dhe Gjoni, bij të Zebedeut, iu afruan dhe i thanë: “Mësues, ne dëshirojmë që ti të bësh për ne atë që do të të kërkojmë”. ³⁶ Dhe ai u tha atyre: “Çfarë doni të bëj për ju?” ³⁷ Ata i thanë: “Na lejo që të ulemi njëri në të djathtën tënde dhe tjetri në të majtën tënde në lavdinë tënde”. ³⁸ Dhe Jezusi u tha atyre: “Ju nuk dini çfarë kërkon. A mund të pini ju kupën që unë do të pi dhe të pagëzoheni me atë pagëzim me të cilin unë jam pagëzuar?”. Ata i thanë: “Po, mundemi”. ³⁹ Dhe Jezusi u tha atyre: “Vërtetë ju do të pini kupën që unë po pij dhe do të pagëzoheni me atë pagëzim me të cilin jam pagëzuar, ⁴⁰ por nuk më takon mua të vë dikë të ulet në të djathtën time ose në të majtën time, por është për ata për të cilët është përgatitur”. ⁴¹ Kur i dëgjuan këto, të dhjetë të tjerët filluan të indinjohen kundër Jakobit dhe Gjunit. ⁴² Por Jezusi i thirri pranë vetes dhe tha: “Ju e dini që ata që konsiderohen sundues të kombeve i sundojnë ato dhe të mëdhenjtë e tyre ushtrojnë mbi to pushtetin

e tyre; ⁴³ por kjo s' duhet të ndodhë midis jush; madje ai nga ju që do të dojë të bëhet i madh, do të jetë shërbëtori juaj; ⁴⁴ dhe kushdo nga ju që do të dojë të jetë i pari, do të jetë skllavi i të gjithëve. ⁴⁵ Sepse edhe Biri i njeriut nuk erdhi që t'i shërbejnë, por për të shërbyer dhe për të dhënë jetën e tij si çmim për shpengimin e shumë vetave". ⁴⁶ Kështu arritën në Jeriko. Kur ai po dilte nga Jeriko me dishepujt e tij dhe me një turmë të madhe, biri i Timoteut, Bartimeu i verbër, ishte ulur gjatë rrugës dhe lypte. ⁴⁷ Kur dëgjoji se ai që po kalonte ishte Jezusi Nazareas, filloi të bërtasë dhe të thotë: "Jezus, Bir i Davidit, ki mëshirë për mua!". ⁴⁸ Shumë e qortonin që të heshte, por ai bërtiste edhe më fort: "Bir i Davidit, ki mëshirë për mua!". ⁴⁹ Dhe Jezusi qëndroi dhe urdhëroi që ta thërrasin. Ata e thirrën, pra, të verbërin duke i thënë: "Merr zemër, çohu, ai po të thërret!". ⁵⁰ Atëherë ai hodhi tej rrobën e tij, u ngrit dhe erdhi te Jezusi. ⁵¹ Dhe Jezusi mori fjalën dhe i tha: "Çfarë do që unë të të bëj?". I verbëri i tha: "Rabboni, që të më kthehet të parit!". ⁵² Dhe Jezusi i tha: "Shko, besimi yt të shëroi". Dhe në çast atij iu kthye të parit dhe nisi të ndjekë Jezusin në udhë.

11

¹ Tani kur iu afruan Jeruzalemit, drejt Betfage dhe Betania, afër malit të Ullinjve, Jezusi dërgoi dy nga dishepujt e vet, ² duke u thënë: "Shkoni në fshatin përballë dhe, posa të hyni aty, do të gjeni një kërraç të lidhur, mbi të cilin akoma nuk ka hipur askush; zgjidheni dhe ma sillni. ³ Dhe në se ndokush iu thotë: "Pse po veproni kështu?", përgjigjuni: "I duhet Zotit. Ai do ta kthejë menjëherë këtu"". ⁴ Ata shkuan dhe e gjetën kërraçin të lidhur afër një dere, në rrugë, dhe e zgjidhën. ⁵ Disa nga të pranishmit u thanë atyre: "Ç'po bëni? Pse po

e zgjidhni kërriçin?”. ⁶ Këta iu përgjigjën ashtu si u kishte thënë Jezusi dhe ata i lanë të shkojnë. ⁷ Atëherë ia çuan Jezusit kërriçin, vunë mbi të mantelet e tyre dhe ai u ul mbi të. ⁸ Shumë njerëz i shtronin rrobat e tyre rrugës dhe të tjerë pritnin degë nga pemët dhe i hidhnin rrugës. ⁹ Dhe si ata që pararendnin, edhe ata që ndiqnin Jezusin, thërrisnin dhe thonin: “Hosana! Bekuar është ai që vjen në emër të Zotit! ¹⁰ E bekuar është mbretëria e Davidit, atit tonë, që vjen në emër të Zotit. Hosana në vendet shumë të larta!”. ¹¹ Kështu hyri Jezusi në Jeruzalem dhe në tempull; dhe, mbasi shikoi mirë çdo gjë, duke qenë se ishte vonë, doli bashkë me të dymbëdhjetët në drejtim të Betanias. ¹² Të nesërmen, kur dolën nga Betania, ai kishte uri. ¹³ Dhe, duke parë nga larg një fik që kishte gjethe, shkoi për të parë në se mund të gjente diçka atje; por, kur iu afrua, s’gjeti asgjë përveç gjetheve, sepse nuk ishte koha e fiquve. ¹⁴ Atëherë Jezusi, duke iu drejtuar fikut, tha: “Askush mos ngrëntë kurrë fryt prej teje përjetë”. Dhe dishepujt e tij e dëgjuan. ¹⁵ Kështu arritën në Jeruzalem. Dhe Jezusi, mbasi hyri në tempull, filloi t’i dëbojë ata që shisnin dhe blinin brenda tempullit dhe përmbysi tavolinat e këmbyesve të parave dhe ndenjësset e shitësve të pëllumbave. ¹⁶ Dhe nuk lejoi asnjë që të mbartte sende nëpër tempull. ¹⁷ Dhe i mësonte duke u thënë atyre: “Vallë nuk është shkruar: “Shtëpia ime do të quhet shtëpi e lutjes për të gjithë kombet”? Ju, përkundrazi, e keni bërë shpellë kusarësh!”. ¹⁸ Tani skribët dhe krerët e priftërinjve kur i dëgjuan këto fjalë kërkonin mënyrën se si ta vrisnin, por kishin frikë prej tij, sepse gjithë turma ishte e mahnitur nga doktrina e tij. ¹⁹ Dhe kur u bë darkë, Jezusi doli jashtë qytetit. ²⁰ Të nesërmen në mengjes, duke kaluar, panë se fiku ishte tharë me gjithë rrënjë. ²¹ Dhe Pjetri, duke u kujtuar, i tha:

“Mësues, ja, fiku që ti mallkove qenka tharë”. ²² Atëherë Jezusi, duke u përgjigjur, u tha atyre: “Kini besimin e Perëndisë! ²³ Sepse ju them në të vërtetë se nëse dikush do t’i thotë këtij mali: “Luaj vendit dhe hidhu në det”, dhe nuk do të ketë dyshime në zemër të vet, por do të besojë se ajo që po thotë do të ndodhë, çdo gjë që të thotë do t’i bëhet. ²⁴ Prandaj po ju them: Të gjitha ato që ju kërkon duke lutur, besoni se do t’i merrni dhe ju do t’i merrni. ²⁵ Dhe kur nisni të luteni, nëse keni diçka kundër ndokujt, faleni, që edhe Ati juaj që është në qiejt, t’ju falë mëkatet tuaja. ²⁶ Por në se ju nuk falni, as Ati juaj, që është në qiejt, nuk do t’jua falë mëkatet tuaja”. ²⁷ Pastaj ata erdhën përsëri në Jeruzalem; dhe ndërsa ai po ecte nëpër tempull, krerët e priftërinjve, skribët dhe pleqtë iu afruan, ²⁸ dhe i thanë: “Me ç’pushtet i bën ti këto gjëra? Kush ta dha këtë pushtet për t’i kryer këto gjëra?”. ²⁹ Dhe Jezusi, duke u përgjigjur, u tha atyre: “Edhe unë do t’ju pyes diçka; më jepni përgjigje, pra, dhe unë do t’ju them me ç’pushtet i bëj këto gjëra. ³⁰ Pagëzimi i Gjonit a ishte nga qielli apo nga njerëzit? Më jepni përgjigje. ³¹ Ata filluan të arsyetonin midis tyre: “Po të themi “nga qielli”, ai do të thotë: “Atëherë pse ju nuk i besuat?”. ³² Por po t’i themi “nga njerëzit”, kemi frikë nga populli, sepse të gjithë e konsideronin Gjonin se ishte me të vërtetë një profet”. ³³ Prandaj, duke iu përgjigjur, i thanë Jezusit: “Nuk e dimë”. Dhe Jezusi duke u përgjigjur, u tha atyre: “As unë nuk po ju them se me çfarë pushteti i bëj këto gjëra”.

12

¹ Pastaj ai filloi t’u flasë me shëmbëlltyra: “Një njeri mbolli një vresht, e thuri me gardh, gërmoi një vend për të shtrydhur rrushin, ndërtoi një kullë dhe ua besoi disa

vreshtarëve dhe pastaj shkoi larg. ² Në kohën e të vjelave dërgoi shërbëtorin te vreshtarët për të marrë prej tyre pjesën e vet të frutave të vreshtit. ³ Por ata e kapën, e rrahën dhe e kthyen duarbosh. ⁴ Ai u nisi përsëri një shërbëtor tjetër, por ata, mbasi e gjuajtën me gurë, e plagosën në kokë dhe e kthyen të turpëruar. ⁵ Përsëri dërgoi edhe një tjetër, por ata e vranë. Më pas dërgoi shumë të tjerë dhe nga këta disa i rrahën, të tjerët i vranë. ⁶ I ngeli edhe një për të dërguar: birin e tij të dashur. Më së fundi ua dërgoi edhe atë duke thënë: “Për djalin tim do të kenë respekt”. ⁷ Por ata vreshtarë i thanë njeri tjetrit: “Ky është trashëgimtari, ejani ta vrasim dhe do të na mbesë trashëgimia”. ⁸ Dhe e kapën, e vranë dhe e hodhën jashtë vreshtit. ⁹ Çfarë do të bëjë, pra, i zoti i vreshtit? Ai do të vijë dhe do t’i shfarosë vreshtarët dhe vreshtin do t’ua japë të tjerëve. ¹⁰ Po a nuk e keni lexuar këtë shkrim: “Guri, që ndërtuesit e hodhën poshtë, u bë guri i qoshes. ¹¹ Kjo është bërë nga Zoti dhe është një gjë e mrekullueshme në sytë tanë?”. ¹² Atëherë ata kërkuan ta kapin, sepse kuptuan se ai e kishte thënë atë shëmbëlltysë kundër tyre; por kishin frikë nga turma; dhe e lanë e ikën. ¹³ Pastaj i dërguan disa farisenj dhe herodianë për ta zënë në gabim në fjalë. ¹⁴ Këta erdhën dhe i thanë: “Mësues, ne e dimë se ti je i vërtetë pa pyetur për njeri, sepse nuk merr parasysht dukjen e njerëzve, por u mëson udhën e Perëndisë sipas së vërtetës. A është e ligjshme t’i paguhet taksa Cezarit apo jo? Duhet t’ia paguajmë apo jo? ¹⁵ Por ai, duke njohur hipokrizinë e tyre, u tha atyre: “Përse më tundoni? Më sillni një denar që ta shoh!”. ¹⁶ Ata ia prunë. Dhe ai u tha atyre: “E kujt është kjo fytyrë dhe ky mbishkrim?”. Ata i thanë: “E Cezarit”. ¹⁷ Atëherë Jezusi u përgjigj dhe u tha atyre: “I jepni Cezarit atë që është e Cezarit, dhe Perëndisë atë që është e Perëndisë”. Dhe

ata u çuditën nga ai. ¹⁸ Pastaj iu paraqitën disa saducenj, të cilët thonë se nuk ka ringjallje, dhe e pyetën duke thënë: ¹⁹ “Mësues, Moisiu na la të shkruar që, nëse vdes vëllai i dikujt dhe e lë gruan pa fëmijë, vëllai i tij duhet të martohet me të venë për t’i lindur pasardhës vëllait të tij. ²⁰ Tani ishin shtatë vëllezër; i pari u martua dhe vdiq pa lënë fëmijë. ²¹ E mori, pra, i dyti, por edhe ky vdiq pa lënë fëmijë; po kështu i treti. ²² Që të shtatë e morën për grua dhe vdiqën pa lënë fëmijë. E fundit, pas të gjithëve, vdiq edhe gruaja. ²³ Në ringjallje, pra, kur të ringjallen, gruaja e kujt do të jetë ajo? Sepse që të shtatë e patën grua”. ²⁴ Jezusi, duke u përgjigjur, tha atyre: “A nuk është pikërisht për këtë që jeni në gabim, sepse nuk i njihni as shkrimet as pushtetin e Perëndisë? ²⁵ Sepse kur njerëzit do të ringjallen së vdekuri, as do të martohen as do të martojnë, por do të jenë si engjëjt në qiell. ²⁶ Sa për ringjalljen e të vdekurve, a nuk keni lexuar në librin e Moisiut se si foli Perëndia nga ferrishta duke thënë: “Unë jam Perëndia i Abrahamit, Perëndia i Isakut dhe Perëndia i Jakobit”? ²⁷ Ai nuk është Perëndia i të vdekurve, por Perëndia i të gjallëve. Ju, pra, po gaboni shumë”. ²⁸ Atëherë një nga skribët që e kishte dëgjuar diskutimin e tyre, duke kuptuar se ai u ishte përgjigjur mirë, iu afrua dhe e pyeti: “Cili është i pari i të gjithë urdhërimeve?”. ²⁹ Dhe Jezusi u përgjigj: “Urdhërimi i parë i të gjithëve është: “Dëgjo, o Izrael: Zoti, Perëndia ynë, është i vetmi Zot”, ³⁰ dhe: “Duaje Zotin, Perëndinë tënd, me gjithë zemrën tënde, me gjithë shpirtin tënd, me gjithë mendjen tënde e me gjithë forcën tënde!”. Ky është i pari urdhërim. ³¹ Dhe i dyti i ngjan këtij: “Duaje të afërmin tënd porsì vetveten”. Nuk ka urdhërim tjetër më të madh se këta”. ³² Atëherë skribi i tha: “Mirë, Mësues. The, sipas së vërtetës, se ka vetëm një Perëndi dhe s’ka

asnjë tjetër përveç tij; ³³ dhe ta duash me gjithë zemër, me gjithë mendje, me gjithë shpirt dhe me gjithë forcë, dhe ta duash të afërmin porsì vetvetja vlen më tepër se sa gjithë olokaustet dhe flijimet”. ³⁴ Dhe Jezusi, duke parë se ai ishte përgjigjur me mend, i tha: “Ti nuk je larg nga mbretëria e Perëndisë”. Dhe kurrkush nuk guxoi më ta pyesë. ³⁵ Dhe Jezusi, duke i mësuar në tempull, tha: “Vallë, si mund të thonë skribët se Krishti është Bir i Davidit? ³⁶ Sepse vetë Davidi, nëpërmjet Frymës së Shenjtë, tha: “Zoti i ka thënë Zotit tim: Ulu në të djathtën time, derisa t’i bëj armiq të tu stol të këmbëve të tua”. ³⁷ Vetë Davidi, pra, e quan Zot; si mund të jetë vallë bir i tij?”. Dhe pjesa më e madhe e dëgjonte me ëndje. ³⁸ Dhe ai u thoshte atyre në doktrinën e vet: “Ruhuni nga skribët, të cilëve u pëlqen të shëtisin me rroba të gjata dhe t’i përshëndetin në sheshe, ³⁹ dhe të kenë vendet e para në sinagoga dhe vendet e para në gosti, ⁴⁰ që i gllabërojnë shtëpitë e të vejave dhe, për t’u dukur, luten gjatë; ata do të marrin një gjykim më të rreptë!”. ⁴¹ Dhe Jezusi u ul përballë arkës së thesarit dhe vërente se njerëzit hidhnin aty denar; shumë të pasur hidhnin shumë. ⁴² Erdhi një e ve e varfër dhe hodhi dy monedha të vogla, domethënë një kuadrant. ⁴³ Dhe Jezusi i thirri dishepujt e vet pranë vetes dhe u tha atyre: “Ju them në të vërtetë se kjo e ve e varfër ka hedhur në thesar më shumë se të gjithë të tjerët. ⁴⁴ Sepse të gjithë hodhën aty nga teprica e tyre, kurse ajo, me skamjen e vet, hodhi gjithë sa kishte për të jetuar”.

13

¹ Ndërsa ai po dilte nga tempulli, një nga dishepujt e vet i tha: “Mësues, shih ç’gurë e ç’ndërtesa!”. ² Dhe Jezusi duke iu përgjigjur i tha: “A po i shikon këto ndërtesa të mëdha? Nuk do të mbetet gur mbi gur pa u rrënuar”.

³ Dhe pasi ai ishte ulur mbi malin e Ullinjve përballë tempullit, Pjetri, Jakobi, Gjoni dhe Andrea e pyetën veçmas: ⁴“Na thuaj, kur do të ndodhin këto gjëra dhe cila do të jetë shenja e kohës në të cilën të gjitha këto gjëra do të duhet të mbarohen?”. ⁵ Dhe Jezusi duke u përgjigjur atyre nisi të flasë: “Kini kujdes që të mos ju mashtrojë njeri. ⁶ Sepse do të vijnë shumë në emrin tim duke thënë: “Unë jam!”; dhe do të mashtrohen shumë veta. ⁷ Por, kur të dëgjoni të flitet për luftëra dhe për ushtime luftërash, mos u shqetësoni; sepse këto gjëra duhet të ndodhin; por nuk do të jetë ende mbarimi. ⁸ Në fakt do të ngrihet kombi kundër kombit dhe mbretëria kundër mbretërisë; do të ndodhin tërmete në vende të ndryshme, zi buke dhe turbullira. Këto gjëra nuk do të jenë tjetër veçse fillimi i dhembjeve të lindjes. ⁹ Kujdesuni për veten! Sepse do t’ju dorëzojnë gjyqeve dhe do t’ju rrahin ndër sinagoga; do t’ju nxjerrin përpara guvernatorëve dhe mbretërve, për shkakun tim, që të dëshmoni përpara tyre. ¹⁰ Por më parë duhet që t’u përhapet ungjilli gjithë popujve. ¹¹ Tani, kur t’ju çojnë për t’ju dorëzuar në duart e tyre, mos u shqetësoni që më parë për atë që do të duhet të thoni dhe mos e paramendoni; por thoni çfarë t’ju jepet në atë çast, sepse nuk jeni ju që flisni, por Fryma e Shenjtë. ¹² Tani vëllai do të dorëzojë vëllanë në vdekje dhe ati birin; dhe bijtë do të çohen kundër prindërve dhe do t’i bëjnë të vdesin. ¹³ Dhe ju do të jeni të urreyer nga të gjithë për shkak të emrit tim; por ai që do të ngulmojë deri në fund, do të shpëtohet”. ¹⁴ Dhe kur të shihni neverinë e shkatërrimit, të parathënë nga profeti Daniel, e cila qëndron atje ku nuk duhej të ishte (ai që lexon le ta kuptojë), atëherë ata që do të jenë në Jude, le të ikin maleve. ¹⁵ Dhe ai që ndodhet mbi çatinë e shtëpisë, të mos zbresë, dhe as të hyjë në shtëpi për të marrë ndonjë gjë nga shtëpia e vet. ¹⁶ Dhe ai që do të jetë në arë, të mos

kthehet prapa për të marrë rrobën e vet. ¹⁷ Tani mjerë gratë shtatzëna dhe ato me fëmijë në gji në ato ditë! ¹⁸ Dhe lutuni që ikja juaj të mos ndodhë në dimër. ¹⁹ Sepse në atë ditë do të jetë një mundim i madh, më i madhi që ka ndodhur që nga zanafilla e krijimit që kreu Perëndia deri më sot, dhe të tillë nuk do të ketë më kurrë. ²⁰ Dhe, nëse Zoti nuk do t'i kishte shkurtuar ato ditë, asnjë i gjallë nuk do të shpëtonte; por Zoti i shkurttoi ato ditë për shkak të të zgjedhurve, që ai i zgjodhi. ²¹ Atëherë, nëse dikush do t'ju thotë: “Ja, Krishti është këtu!”; ose “Është atje”, mos e besoni. ²² Sepse do të dalin krishtër të rremë dhe profetë të rremë dhe do të bëjnë shenja e çudi për të gënjer, po të jetë e mundur, edhe të zgjedhurit. ²³ Por ju kini kujdes; ja, unë ju paralajmërova çdo gjë”. ²⁴ “Por në ato ditë, pas atij mundimi, dielli do të erret dhe hëna nuk do të japë shkëlqimin e vet; ²⁵ yjet e qiellit do të bien dhe fuqitë që janë në qiej do të lëkunden. ²⁶ Atëherë do ta shohin Birin e njeriut duke ardhur në re, me pushtet të madh e me lavdi. ²⁷ Atëherë ai do të dërgojë engjëjt e vet dhe do t'i mbledhë të zgjedhurit e vet nga të katër erërat, nga skaji i tokës deri në skaj të qiellit. ²⁸ Tani mësoni nga shëmbëlltyra e fikut: kur degët e tij njomësohen dhe nxjerrin gjethe, ju e dini se vera është afër. ²⁹ Kështu edhe ju, kur do të shihni se po ndodhin këto gjëra, ta dini se ai është afër, madje te dera. ³⁰ Në të vërtetë po ju them se ky brez nuk do të kalojë, derisa e gjithë kjo të ketë ndodhur. ³¹ Qielli dhe toka do të kalojnë, por fjalët e mia nuk do të kalojnë”. ³² “Sa për atë ditë dhe atë orë, askush nuk e di, as engjëjt në qiell, as Biri, por vetëm Ati. ³³ Tregoni kujdes, rrini zgjuar dhe lutuni, sepse nuk e dini kur do të jetë ai moment. ³⁴ Është sikurse një njeriu i cili, duke u nisur për rrugë, lë shtëpinë e vet duke u dhënë autoritet shërbëtorëve të tij, secilit në detyrën e tij, dhe portjerin e urdhëron të rrije zgjuar.

³⁵ Rrini zgjuar, pra, sepse nuk e dini kur do të vijë i zoti i shtëpisë: në mbrëmje a në mesnatë, kur këndon gjeli a në mëngjes; ³⁶ që ai, duke u kthyer papritmas, të mos ju gjejë në gjumë. ³⁷ Tani, këtë që po ju them juve, ua them të gjithëve: Rrini zgjuar!”.

14

¹ Tani dy ditë më vonë ishte Pashka dhe festa e të Ndormëve; dhe krerët e priftërinjve dhe skribët kërkonin mënyrën se si ta kapnin Jezusin me mashtrim dhe ta vrisnin. ² Por thonin: “Jo gjatë festës, që të mos ndodhë ndonjë trazirë nga populli”. ³ Tani ai ishte në Betania, në shtëpinë e Simonit lebroz, dhe ndërsa ishte në tryezë, hyri një grua me një enë alabastri me vaj të parfumuar me nard të vërtetë, shumë të kushtueshëm; ajo e theu enën prej alabastri dhe ia derdhi vajin mbi krye. ⁴ Disa u indinjuan midis tyre dhe thanë: “Përse bëhet gjithë ky shpenzim i kotë i vajit? ⁵ Sepse ky vaj mund të shitej për më shumë se treqind denarë dhe këto t’u jepeshin të varfërve”. Dhe ishin të indinjuar ndaj asaj. ⁶ Por Jezusi tha: “Lëreni të qetë; pse e shqetësoni? Ajo kreu një vepër të mirë ndaj meje. ⁷ Sepse të varfërit do t’i keni gjithmonë me ju; dhe, kur të doni, mund t’u bëni mirë; por mua nuk do të më keni gjithmonë. ⁸ Ajo bëri atë që mundi; vajosi para kohe trupin tim për varrim. ⁹ Por po ju them në të vërtetë se në gjithë botën, kudo që do të predikohet ky ungjill, do të tregojnë edhe atë që ajo bëri, në përkujtim të saj”. ¹⁰ Atëherë Juda Iskarioti, një nga të dymbëdhjetët, shkoi te krerët e priftërinjve, që t’ua dorëzonte Jezusin. ¹¹ Dhe ata, kur e dëgjuan, u gëzuan dhe i premtuan se do t’i jepnin para. Kështu ai kërkonte rastin e përshtatshëm për ta tradhtuar. ¹² Tani në ditën e parë të festës së të Ndormëve, kur flijohej Pashka, dishepujt e vet i thanë:

“Ku don të shkojmë dhe të përgatisim për ta ngrënë Pashkën?”. ¹³ Atëherë ai dërgoi dy nga dishepujt e vet duke u thënë: “Shkoni në qytet dhe atje do të takoni një njeri, që bart një kanë plot me ujë; ndiqeni atë. ¹⁴ Dhe atje ku ai do të hyjë, i thoni të zotit të shtëpisë: “Mësuesi pyet: Ku është dhoma ku mund të ha Pashkën me dishepujt e mi?”. ¹⁵ Atëherë ai do t’ju tregojë lart një sallë të madhe të mobiluar dhe gati; aty përgatitni për ne”. ¹⁶ Dishepujt e tij shkuan, arritën në qytet dhe gjetën ashtu siç ai u kishte thënë; dhe përgatitën Pashkën. ¹⁷ Kur u bë darkë, ai erdhi me të dymbëdhjetët. ¹⁸ Dhe kur po rrinin në tryezë dhe po hanin, Jezusi tha: “Ju them në të vërtetë se njëri prej jush, që po ha me mua, do të më tradhtojë”. ¹⁹ Atëherë ata filluan të trishtohen dhe t’i thoshin njëri pas tjetrit: “Mos jam unë?”. Dhe një tjetër tha: “Mos jam unë?”. ²⁰ Dhe ai, duke u përgjigjur, u tha atyre: “Është një nga të dymbëdhjetët që po ngjyen me mua në çanak. ²¹ Po, Biri i njeriut po shkon ashtu siç është shkruar për të; por mjerë ai njeri me anë të cilit tradhtohet Biri i njeriut. Do të ishte më mirë për të, që ai njeri të mos kishte lindur kurrë!”. ²² Dhe, ndërsa ata po hanin, Jezusi mori buk, e bekoi, e theu dhe ua dha atyre duke thënë: “Merrni, hani; ky është trupi im”. ²³ Pastaj mori kupën, e falënderoi, ua dha atyre dhe të gjithë pinë prej saj. ²⁴ Atëherë u tha: “Ky është gjaku im, gjaku i besëlidhjes së re, që derdhet për shumë veta. ²⁵ Në të vërtetë unë po ju them se nuk do të pi më prej frytit të hardhisë deri në atë ditë kur do ta pi të ri në mbretërinë e Perëndisë”. ²⁶ Dhe, mbasi kënduan një himn, dolën dhe u drejtuan nga mali i Ullinjve. ²⁷ Dhe Jezusi u tha atyre: Ju të gjithë do të skandalizoheni me mua sonte, sepse është shkruar: “Do ta godas Bariun dhe delet do të shpërndahen”. ²⁸ Por, mbasi të ringjallem, unë do t’ju pararend në Galile”. ²⁹ Dhe Pjetri i tha: “Edhe sikur

të gjithë të tjerët të skandalizohen me ty, unë nuk do të skandalizohem”. ³⁰ Dhe Jezusi i tha: “Unë po të them në të vërtetë se sot, pikërisht në këtë natë, para se gjeli të këndojë dy herë, ti do të më mohosh tri herë”. ³¹ Por ai, duke ngulur këmbë më tepër, thoshte: “Edhe sikur të më duhet të vdes me ty, nuk do të të mohoj kurrë”. Të njëjtën gjë thoshnin edhe gjithë të tjerët. ³² Pastaj ata arritën në një vend që quhej Gjetsemani; dhe ai u tha dishepujve të vet: “Uluni këtu, deri sa unë të jem lutur”. ³³ Mori, pra, me vete Pjetrin, Jakobin dhe Gjonin, dhe filloi ta zërë frika dhe ankthi; ³⁴ dhe u tha atyre: “Shpirti im është thellësisht i trishtuar, deri në vdekje; qëndroni këtu dhe rrini zgjuar”. ³⁵ Dhe, si shkoi pak përpara, ra përmbys përtokë dhe lutej që, po të ishte e mundur, të largohej prej tij ajo orë. ³⁶ Dhe tha: “Abba, Atë, çdo gjë për ty është e mundur; largoje prej meje këtë kupë! Por jo atë që dua unë, por atë që do ti!”. ³⁷ Pastaj u kthye mbrapa, i gjeti dishepujt duke fjetur dhe i tha Pjetrit: “Simon, po fle? S’ke qenë i zoti të rrish zgjuar një orë të vetme? ³⁸ Rrini zgjuar dhe lutuni që të mos hyni në tundim; sigurisht fryma është e gatshme, por mishi është i dobët”. ³⁹ U largua përsëri dhe u lut duke thënë të njëjtat fjalë. ⁴⁰ Kur u kthye, i gjeti përsëri në gjumë dishepujt, sepse sytë e tyre ishin rënduar dhe ata nuk dinin çfarë t’i përgjigjeshin. ⁴¹ Së fundi, kthehet për të tretën herë dhe u thotë atyre: “Ende po flini dhe pushoni? Mjaft! Erdhi ora. Ja, Biri i njeriut po dorëzohet në duart e mëkatarëve. ⁴² Çohuni, të shkojmë; ja, ai që po më tradhton është afër!”. ⁴³ Dhe në atë çast, ndërsa ai ende po fliste, erdhi Juda, një nga të dymbëdhjetët, dhe me të një turmë e madhe me shpata e shkopinj, e dërguar nga krerët e priftërinjve, nga skribët dhe nga pleqtë. ⁴⁴ Dhe ai që po e tradhtonte u kishte dhënë atyre një shenjë: “Kë

do të puth, ai është. Kapeni dhe çojeni me shoqërim të sigurt”.⁴⁵ Dhe si arriti, u afrua menjëherë tek ai dhe tha: “Rabbi, Rabbi!”; dhe e puthi përzemërsisht!⁴⁶ Atëherë ata vunë dorë mbi të dhe e arrestuan.⁴⁷ Dhe një nga të pranishmit nxori shpatën, i ra shërbëtorit të kryepriiftit dhe ia preu veshin.⁴⁸ Atëherë Jezusi, duke iu përgjigjur, i tha: “Paskeni ardhur me shpata e me shkopinë që të më kapni sikurse të isha një cub?⁴⁹ E pra, përditë isha midis jush në tempull duke i mësuar njerëzit dhe ju nuk më kapët; por kjo po ndodh që të përmbushen Shkrimet!”.⁵⁰ Atëherë dishepujt e lanë dhe ikën të gjithë.⁵¹ Dhe një farë djaloshi, që ishte i mbështjellur me një çarçaf mbi trupin e zhveshur, po e ndiqte, por ata e kapën.⁵² Por ai e lëshoi çarçafin dhe iku lakuriq nga duart e tyre.⁵³ Atëherë ata e çuan Jezusin te kryepriifti, ku u mbloodhën të gjithë krerët e priiftërinjve, pleqtë dhe skribët.⁵⁴ Dhe Pjetri e ndoqi nga larg deri brenda në pallatin e kryepriiftit dhe u ul atje bashkë me rojat dhe ngrohej afër zjarrit.⁵⁵ Dhe krerët e priiftërinjve dhe gjithë sinedrit kërkonin dëshmi kundër Jezusit për ta vvarë, por nuk po gjenin.⁵⁶ Shumë veta në fakt jepnin dëshmi të rreme kundër tij; por dëshmitë e tyre nuk përkonin.⁵⁷ Atëherë disa u ngritën dhe dëshmuan rrejshëm kundër tij duke thënë:⁵⁸ “Ne e kemi dëgjuar se ka thënë: “Unë do ta shkatërroj këtë tempull të bërë me duar, dhe brenda tri ditësh do të ndërtoj një tjetër që nuk është bërë me duar””.⁵⁹ Por as mbi këtë dëshmia e tyre nuk përkonte.⁶⁰ Atëherë kryepriifti u ngrit në mes të kuvendit dhe e pyeti Jezusin duke thënë: “Nuk përgjigjesh fare? Çfarë po dëshmojnë këta kundër teje?”.⁶¹ Por ai heshti dhe nuk u përgjigj fare. Përsëri kryepriifti e pyeti dhe i tha: “A je ti Krishti, Biri i të Bekuarit?”.⁶² Dhe Jezusi tha: “Unë jam. Dhe ju do ta shihni Birin e njeriut të ulur në të djathtën e

Pushtetit dhe duke ardhur me retë e qiellit”. ⁶³ Atëherë kryepriifti, duke i shqyer rrobat, tha: “Ç’nevojë kemi më për dëshmitarë? ⁶⁴ Ju e dëgjuat blasfeminë, ç’ju duket?”. Dhe të gjithë gjykuan se meritonte vdekjen. ⁶⁵ Atëherë disa filluan ta pështyjnë, t’ia zënë fytyrën, ta qëllojnë me shuplaka dhe t’i thonë: “Profetizo!”. Dhe rojat e godisnin. ⁶⁶ Ndërsa Pjetri ishte poshtë në pallat, erdhi një shërbëtores e kryepriiftit. ⁶⁷ Dhe kur pa Pjetrin që po ngrohej, e vështroi me kujdes dhe tha: “Edhe ti ishe me Jezusin Nazareas”. ⁶⁸ Por ai e mohoi duke thënë: “Nuk e njoh, nuk kuptoj çfarë thua”. Pastaj doli jashtë në hajat dhe gjeli këndoi. ⁶⁹ Dhe shërbëtorja, duke e parë përsëri, filloi t’u flasë të pranishmëve: “Ky është një nga ata”. ⁷⁰ Por ai përsëri e mohoi. Dhe pak më vonë të pranishmit i thanë përsëri Pjetrit: “Me të vërtetë ti je një nga ata; se ti je Galileas dhe e folura jote e zbulon”. ⁷¹ Por ai nisi të mallkojë dhe të betohet: “Unë nuk e njoh atë njeri për të cilin po flisni”. ⁷² Dhe gjeli këndoi për të dytën herë; atëherë Pjetrit iu kujtua fjala që Jezusi i kishte thënë: “Përpara se gjeli të këndojë dy herë, ti do të më mohosh tri herë”. Dhe, duke e menduar këtë, qau.

15

¹ Dhe herët në mëngjes krerët e priftërinjve me pleqtë, skribët dhe gjithë sinedrit bënë këshill, e lidhën Jezusin e çuan jashtë e ia dorëzuan Pilatit. ² Dhe Pilati e pyeti: “A je ti mbreti i Judenjve?”. Dhe ai, duke u përgjigjur, i tha: “Ti e thua!”. ³ Dhe krerët e priftërinjve e akuzonin për shumë gjëra; por ai nuk përgjigjej aspak. ⁴ Pilati e pyeti përsëri, duke thënë: “Nuk po përgjigjesh fare? Shih për sa gjëra të akuzojnë!”. ⁵ Por Jezusi nuk u përgjigj më asgjë, aq sa Pilati mbeti i çuditur. ⁶ Dhe në çdo festë ishte zakon t’u lëshohej atyre një i burgosur, këdo që ata do kërkonin.

⁷ Por ishte në burg një njeri që quhej Baraba, bashkë me shokë të tjerë rebelë, të cilët kishin bërë një vrasje gjatë një kryengritjeje. ⁸ Dhe turma, duke bërëtitur, filloi të kërkojë që të bënte ashtu siç kishte vepruar gjithnjë për ta. ⁹ Atëherë Pilati iu përgjigj atyre duke thënë: “A doni t’ju liroj mbretin e Judenjve?”. ¹⁰ Sepse e dinte që krerët e priftërinjve ia kishin dorëzuar nga smira. ¹¹ Por krerët e priftërinjve e nxitën turmën që të kërkojë që t’u lironte atyre Barabanë. ¹² Dhe Pilati e mori përsëri fjalën dhe u tha atyre: “Çfarë doni, pra, të bëj me atë që ju e quani mbret të Judenjve?”. ¹³ Dhe ata bërëtitën përsëri: “Kryqëzoje!”. ¹⁴ Dhe Pilati u tha atyre: “Po ç’të keqe ka bërë?”. Atëherë ata bërëtitën edhe më fort: “Kryqëzoje!”. ¹⁵ Prandaj Pilati, duke dashur ta kënaqë turmën, ua lëshoi Barabanë. Dhe, mbasi e fshikulluan Jezusin, ua dorëzoi atyre që të kryqëzohej. ¹⁶ Atëherë ushtarët e çuan Jezusin në oborrin e brendshëm domëthënë në pretorium, dhe mblodhën gjithë kohortën. ¹⁷ E veshën në purpur dhe, si thurën një kurorë me ferra, ia vunë mbi krye. ¹⁸ Pastaj nisën ta përshëndesin duke i thënë: “Tungjatjeta, o mbret i Judenjve!”. ¹⁹ Dhe e goditnin në krye me një kallam, e pështynin dhe, duke u gjunjëzuar përpara tij, e adhuronin. ²⁰ Pasi e tallën, ia hoqën purpurën, e veshën me rrobat e tij dhe e nxorën jashtë për ta kryqëzuar. ²¹ Ata e detyruan një kalimtar, një farë Simoni nga Kirena që kthehej nga ara, babai i Aleksandrit dhe i Rufit, që ta mbante kryqin e tij. ²² Pastaj e çuan Jezusin në vendin të quajtur Golgota, që do të thotë: “Vendi i Kafkës”. ²³ I dhanë të pijë verë të përzier me mirrë, por ai nuk e mori. ²⁴ Dhe, pasi e kryqëzuan, i ndanë rrobat e tij duke hedhur short, për të ditur çfarë do t’i binte secilit. ²⁵ Ishte ora e tretë kur e kryqëzuan. ²⁶ Dhe mbishkrimi që tregonte shkakun e dënimit, i cili ishte vënë përmbi të, thoshte:

“Mbreti i Judenjve”. ²⁷ Bashkë me të kryqëzuan edhe dy vjedhës, njërin në të djathtë e tij dhe tjetrin në të majtën e tij. ²⁸ Kështu u përmbush Shkrimi që thotë: “Ai u përfshi ndër keqbërësit”. ²⁹ Dhe ata që kalonin aty afër e fyenin, duke tundur kokën, dhe duke thënë: “Hej, ti që e shkatërron tempullin dhe e rindërton në tre ditë, ³⁰ shpëto veten tënde dhe zbrit nga kryqi!”. ³¹ Po ashtu edhe krerët e priftërinjve me skribët, duke e tallur, i thoshnin njeri tjetrit: “Të tjerët i shpëtoi, por veten s’mund ta shpëtojë. ³² Krishti, mbreti i Izraelit, le të zbresë tani nga kryqi që ta shohim dhe ta besojmë”. Edhe ata që ishin kryqëzuar bashkë me të, e fyenin atë. ³³ Pastaj, kur erdhi e gjashta orë, errësira e mbuloi gjithë vendin deri në të nëntën orë. ³⁴ Dhe në të nëntën orë Jezusi bërtiti me zë të lartë: “Eloi, Eloi; lama sabaktani?”, që e përkthyer do të thotë: “Perëndia im, Perëndia im, përse më ke braktisur?”. ³⁵ Dhe disa nga të pranishmit, kur e dëgjuan, thoshnin: “Ja, ai po thërret Elian!”. ³⁶ Atëherë një prej tyre erdhi me vrap, e zhyti një sfungjer në uthull dhe, mbasi e vuri në një kallam, ia dha të pijë, duke thënë: “Lëreni; të shohim nëse vjen Elia që ta zbresë poshtë”. ³⁷ Por Jezusi, si lëshoi një britmë të madhe, dha frymën. ³⁸ Atëherë veli i tempullit u çua më dysh nga maja deri në fund. ³⁹ Dhe centurioni që qëndronte përballë Jezusit, kur pa se, pasi Jezusi bërtiti ashtu, kishte dhënë shpirt, tha: “Me të vërtetë ky njeri ishte Biri i Perëndisë!”. ⁴⁰ Aty ishin gjithashtu edhe gra që shikonin nga larg; midis tyre ishin Maria Magdalena dhe Maria, nëna e Jakobit të vogël të Joses dhe Salomeja, ⁴¹ të cilat e kishin ndjekur dhe i kishin shërbyer kur ishte në Galile; dhe kishte edhe shumë të tjera që ishin ngjitur bashkë me të në Jeruzalem. ⁴² Pastaj, u afrua tashmë mbrëmja, sepse ishte Përgatitja, domethënë vigjilja e së shtunës, ⁴³ Jozefi nga Arimatea,

një këshilltar i respektuar, i cili priste edhe ai mbretërinë e Perëndisë, me guxim hyri te Pilati dhe kërkoi trupin e Jezusit. ⁴⁴ Dhe Pilati u çudit që tashmë kishte vdekur. Dhe thirri centurionin dhe e pyeti nëse kishte vdekur prej shumë kohe. ⁴⁵ Dhe si u sigurua nga centurioni, ia la trupin Jozefit. ⁴⁶ Ky, mbasi bleu një çarçaf, e zbriti Jezusin nga kryqi, e mbështolli në çarçaf dhe e vuri në një varr që ishte hapur në shkëmb; pastaj rrokullisi një gur para hyrjes së varrit. ⁴⁷ Dhe Maria Magdalena dhe Maria, nëna e Joses, vërenin ku e vunë.

16

¹ Si kaloi e shtuna, Maria Magdalena dhe Maria, nëna e Jakobit, dhe Salomeja blenë aroma për të shkuar të vajosin Jezusin. ² Në mëngjesin e ditës së parë të javës, shumë herët, ato erdhën te varri, kur po lindte dielli. ³ Dhe thonin në mes tyre: “Kush do të na rrokullisë gurin nga hyrja e varrit?”. ⁴ Por, kur ngritën sytë, panë se guri ishte rrokullisur, megjithëse ishte shumë i madh. ⁵ Hynë, pra, në varr dhe panë një djalosh që ishte ulur në të djathtë, të veshur me të bardha, dhe mbetën të trembura. ⁶ Dhe ai u tha atyre: “Mos u trembni! Ju kërkoni Jezusin Nazareas që ka qenë kryqëzuar; ai u ringjall, nuk është këtu; ja vendi ku e kishin vënë. ⁷ Por shkoni dhe u thoni dishepujve të tij dhe Pjetrit se ai po ju pararend në Galile; atje do ta shihni, ashtu siç ju pati thënë”. ⁸ Dhe ato dolën shpejt dhe ikën nga varri, sepse i zuri tmerri dhe habia; dhe nuk i thanë asgjë kurrkujt, sepse kishin frikë. ⁹ Tani Jezusi, pasi ishte ringjallur në mëngjesin e ditës së parë të javës, iu shfaq së pari Marisë Magdalenë, nga e cila pati dëbuar shtatë demonë. ¹⁰ Dhe ajo shkoi dhe ua tregoi atyre që kishin qenë bashkë me të, të cilët ishin të pikëlluar dhe e qanin. ¹¹ Por këta, kur dëgjuan se ishte gjallë dhe se u

pa nga ajo, nuk i besuan. ¹² Mbas këtyre gjërave, iu shfaq në trajtë tjetër dyve prej tyre, që po shkonin në fshat. ¹³ Edhe ata shkuan dhe ua treguan të tjerëve; por as këtyre nuk u besuan. ¹⁴ Në fund iu shfaq të njëmbëdhjetëve kur ishin në tryezë dhe i qortoi për mosbesimin e tyre dhe për ngurtësinë e zemrës, sepse nuk u kishin besuar atyre që e kishin parë të ringjallur. ¹⁵ Pastaj u tha atyre: “Dilni në mbarë botën dhe i predikoni ungjillin çdo krijese; ¹⁶ ai që beson dhe është pagëzuar, do të jetë i shpëtuar; por ai që nuk ka besuar, do të jetë i dënuar. ¹⁷ Dhe këto janë shenjat që do t’i përcjellin ata që do të besojnë: në emrin tim ata do t’i dëbojnë demonët, do të flasin gjuhë të reja; ¹⁸ do t’i kapin me dorë gjarpërinjtë, edhe nëse do të pijnë diçka që shkakton vdekjen, nuk do t’u bëjë asnjë të keq; do t’i vënë duart mbi të sëmurët dhe këta do të shërohen”. ¹⁹ Zoti Jezus, pra, mbasi u foli, u ngrit në qiell dhe u ul në të djathtë të Perëndisë. ²⁰ Pastaj ata dolën dhe predikuan kudo, ndërsa Zoti bashkëvepronte me ta dhe e vërtetonte fjalën me shenjat që e shoqëronin. Amen.

Bibla e Shenjtë
The Holy Bible in Albanian

Public Domain

Language: shqiptar (Albanian, Tosk)

Translation by: Albanian Bible Society

This Bible is in the PUBLIC DOMAIN in the United States. You may copy it freely.

2014-09-04

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 27 Jul 2020 from source files dated 12 Jun 2020

92fc4cc0-e5ee-58a5-884d-3139a6413894